

TAMGA

Türkiye Göstergebilim Araştırmaları Dergisi

Türkiye Göstergebilim Araştırmaları Dergisi

Journal of Turkish Semiotic Studies

Journal des recherches sémiotiques de Turquie

Yıl/ Year/ Année: 2024

Cilt/Volume: 2

ISSN: 2980-2776

Sayı/ Issue/ Numéro: Özel Sayı - Special Issue - Issue spéciale

: M 9 1 K : 7 : > 7 > S : 1 D

: I N F : 1 8 : 7 3 > S : K Y N H

TAMGA-Türkiye Göstergebilim Araştırmaları Dergisi
TAMGA-Turkish Journal of Semiotic Studies
TAMGA-Journal des recherches sémiotiques de la Turquie

Yıl/ Year/ Année: 2 Cilt / Volume: 2 Sayı/ Issue/ Numéro: Özel Sayı - Special Issue - Issue spéciale

Tarih/ Date: 30 Nisan/ April/ Avril 2024

ISSN: 2980-2766

Dergi Kurulları / Journal Boards / Comité Éditorial Editörler / Editors / Éditeurs

Prof. Dr. Mustafa SARICA, Aydın Adnan Menderes Üniversitesi, İnsan ve Toplum Bilimleri Fakültesi, Fransız Dili ve Edebiyatı Bölümü [Aydın Adnan Menderes University, Faculty of Humanities and Social Sciences, Department of French Language and Literature / Université Aydın Adnan Menderes, Faculté des sciences humaines et sociales, Département de langue et littérature françaises]

Doç. Dr. Murat KALELİOĞLU, Mardin Artuklu Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Mütercim ve Tercümanlık Bölümü [Mardin Artuklu University, Faculty of Letters, Department of Translation and Interpreting / Université Mardin Artuklu, Faculté des lettres, Département de la traduction et de l'interprétation]

Doç. Dr. Ümral DEVECİ, Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü [Muğla Sıtkı Koçman University, Faculty of Letters, Department of Turkish Language and Literature / Université Muğla Sıtkı Koçman, Faculté des lettres, Département de langue et littérature turques]

Konuk Editörler / Guests Editors / Editeurs invités

Prof. Dr. Massimo LEONE, Turin Üniversitesi, İtalya [Turin University, Italy / Université de Turin, Italie]

Doç. Dr. Yunhee LEE, Hankuk Yabancı Diller Üniversitesi, Güney Kore [Hankuk University of Foreign Languages, South Korea / Université Hankuk des langues étrangères, Corée du Sud]

Dil Editörleri / Language Editors / Éditeurs de langue

Prof. Dr. Nurten SARICA /Fransızca/ Pamukkale Üniversitesi, İnsani ve Toplum Bilimleri Fakültesi, Fransız Dili ve Edebiyatı Bölümü [Pamukkale University, Faculty of Humanities and Social Sciences, Department of French Language and Literature / Université Pamukkale, Faculté des sciences humaines et sociales, Département de langue et littérature françaises]

Dr. Öğr. Ü. Züleyha Hande AKATA /Türkçe/ Ardahan Üniversitesi, İnsani Bilimler ve Edebiyat Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü [Ardahan University, Faculty of Humanities and Letters, Department of Turkish Language and Literature / Université Ardahan, Faculté des sciences humaines et des lettres, Département de langue et littérature turques]

Arş. Gör. Süleyman Alperen ALTUĞ /İngilizce/ Mardin Artuklu Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Mütercim ve Tercümanlık Bölümü [Mardin Artuklu University, Faculty of Letters, Department of Translation and Interpreting]

/ Université Mardin Artuklu, Faculté des lettres, Département de la traduction et de l'interprétation]

Yazı İşleri / Managing Editor / Rédacteur en chef

Betül ÇANAKPINAR, İstinye Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, İletişim Bilimleri [İstinye University, Institute of Social Sciences, Communication Sciences / Université İstinye, Institut des Sciences Sociales, Sciences de la Communication]

Uluslararası Yayın Kurulu / International Editorial Board / Comité éditorial international

Prof. Dr. André HELBO, Brüksel Üniversitesi, Belçika [Bruxelles University, Belgium / Université de Bruxelles, Belgique]

Prof. Dr. A. Zeynep ÜSTÜN ONUR, Uluslararası Fınal Üniversitesi, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti [Fınal International University, Turkish Republic of Northern Cyprus / Fınal Université internationale, République turque de Chypre du Nord]

Prof. Dr. Denis BERTRAND, Paris 8-Vincennes-Saint-Denis Üniversitesi, Fransa [University of Paris 8-Vincennes-Saint-Denis, France / Université Paris 8-Vincennes-Saint-Denis, France]

Prof. Dr. Eero TARASTI, Helsinki Üniversitesi, Finlandiya [University of Helsinki, Finland / Université de Helsinki, Finlande]

Prof. Dr. Kalevi KULL, Tartu Üniversitesi, Estonya [Tartu University, Estonia / Université de Tartu, Estonie]

Prof. Dr. Kristian BANKOV, Yeni Bulgar Üniversitesi, Bulgaristan [New Bulgarian University, Bulgaria / Nouvelle Université Bulgare, Bulgarie]

Prof. Dr. Nurten SARICA, Pamukkale Üniversitesi, Türkiye [Pamukkale University, Türkiye / Université de Pamukkale, Turquie]

Bilim Kurulu / Scientific Board / Le Comité scientifique

Prof. Dr. Ahmet GÖGERCİN, Selçuk Üniversitesi, Türkiye [Selçuk University, Türkiye / Université de Selçuk, Turquie]

Prof. Dr. Arsun URAS, İstanbul University, Türkiye [İstanbul University, Türkiye / Université d'İstanbul, Turquie]

Prof. Dr. Aslıhan DOĞAN TOPÇU, Mersin Üniversitesi, Türkiye [Mersin University, Türkiye / Université de Mersin, Turquie]

Prof. Dr. Bujar HOXHA, Güneydoğu Avrupa Üniversitesi, Makedonya [South East European University, Macedonia / Université d'Europe du Sud-Est, Macédoine]

Prof. Dr. Dominique DUCARD, Paris-Est Creteil Üniversitesi, Fransa [University of Paris Est Créteil, France / Université de Paris Est Créteil, France]

Prof. Dr. Emine YAVAŞGEL, İstanbul Üniversitesi, Türkiye [İstanbul University, Türkiye / Université d'İstanbul, Turquie]

- Prof. Dr. Eric LANDOWSKI, Bilimsel Araştırma Merkezi, Fransa [Centre for Scientific Research, France / Centre national de la recherche scientifique, France]
- Prof. Dr. Evangelos KOURDIS, Aristoteles Üniversitesi, Yunanistan [Aristotle University of Thessaloniki, Greece / Université Aristote de Thessalonique, Grèce]
- Dr. Öğr. Ü. Füsün Deniz ÖZDEN, Beykoz Üniversitesi, Türkiye [Beykoz University, Türkiye / Université de Beykoz, Turquie]
- Prof. Graeme GILLOCH, Lancaster Üniversitesi, Büyük Britanya, University of Lancaster, United Kingdom, Université de Lancaster, Royaume-Uni
- Prof. Dr. Hale KÜÇÜNEN, Başkent Üniversitesi, Türkiye [Başkent University, Türkiye / Université de Başkent, Turquie]
- Prof. Dr. Halime YÜCEL BOURSE, Galatasaray Üniversitesi, Türkiye [Galatasaray University, Türkiye / Université de Galatasaray, Turquie]
- Hong Hai DINH, Hanoi Üniversitesi, Vietnam, Hanoi University, Vietnam, Université de Hanoi, Vietnam
- Prof. Dr. Hongbing YU, Ryerson Üniversitesi, Kanada [Ryerson University, Canada / Université de Ryerson, Canada]
- Prof. Dr. Jacques FONTANILLE, Limoges Üniversitesi, Fransa [University of Limoges, France / Université de Limoges, France]
- Prof. Dr. Kâmil İŞERİ, Dokuz Eylül Üniversitesi, Türkiye [Dokuz Eylül University, Türkiye / Université de Dokuz Eylül, Turquie]
- Kyung Nan KOH, Hankuk Üniversitesi, Kore, Hankuk University, South Korea, Université de Hankuk, La Corée du Sud
- Prof. Dr. Leopold NGODJI, Yaounde Üniversitesi, Kamerun [Yaoundé University, Cameroun / Yaoundé University, Cameroun]
- Prof. Dr. Maria DONDERO, Liege Üniversitesi, Belçika [University of Liège, Belgium / Université de Liège, Belgique]
- Prof. Dr. Massimo LEONE, Turin Üniversitesi, İtalya [Turin University, Italy / Université de Turin, Italie]
- Prof. Dr. Medine SİVRİ, Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, Türkiye [Eskişehir Osmangazi University, Türkiye / Eski-şehir Université de Osmangazi, Turquie]
- Prof. Dr. Mustafa ÖZARI, Balıkesir Üniversitesi, Türkiye [Balıkesir University, Türkiye / Université de Balıkesir, Turquie]
- Prof. Dr. Nicolae-Sorin DRAGAN, Ulusal Siyasi Çalışmalar ve Kamu Yönetimi Üniversitesi, Romanya [National University of Political Studies and Public Administration, Romania / Université nationale d'études politiques et d'administration publique, Roumanie]
- Prof. Dr. Nilüfer SEZER, İstanbul Üniversitesi, Türkiye [İstanbul University, Türkiye / Université d'İstanbul, Turquie]
- Doç. Dr. Orhun BÜYÜKKARCI, Mardin Artuklu Üniversitesi, Türkiye [Mardin Artuklu University, Türkiye / Université Artuklu de Mardin, Turquie]
- Prof. Dr. Peyami ÇLİKCAN, İstinye Üniversitesi, Türkiye [İstinye University, Türkiye / Université

d'İstinye, Turquie]

Prof. Dr. Ruth AMOSSY, Tel-Aviv Üniversitesi, İsrail [Tel-Aviv University, Israel / Université de Tel-Aviv, Israël]

Prof. Dr. Salima BOUCHEFRA MENAD, Mostaganem Üniversitesi, Cezayir [University of de Mostaganem, Algeria / Université de Mostaganem, Algérie]

Prof. Dr. Seema KHANWALKAR, CEPT Üniversitesi, Hindistan [The CEPT University, India / Université de CEPT, Inde]

Prof. Dr. Selçuk HÜNERLİ, İstanbul Üniversitesi, Türkiye [İstanbul University, Türkiye / Université d'İstanbul, Turquie]

Simona STANO, Turin üniversitesi, İtalya, Turin University, Italy, Université de Turin, Italie

Doç. Dr. Songül ASLAN KARAKUL, Aydın Adnan Menderes Üniversitesi, Türkiye [Aydın Adnan Menderes University, Türkiye / Université Adnan Menderes d'Aydın, Turquie]

Prof. Dr. Sung Do KIM, Kore Üniversitesi, Güney Kore [Korea University, South Korea / Université de Corée, Corée du Sud]

Prof. Dr. Şebnem SOYGÜDER, Ege Üniversitesi, Türkiye [Ege University, Türkiye / Université Egéenne, Turquie]

Prof. Dr. Yun Hee LEE, Hankuk Yabancı Diller Üniversitesi, Güney Kore [Hankuk University of Foreign Studies, South Korea / Université Hankuk des études étrangères, Corée du Sud]

Yayıncı / Publisher / Editeur

Doç. Dr. Murat KALELİOĞLU

Türkiye Göstergebilim Çevresi adına / On behalf of Semiotics Circle of Türkiye / Au nom du Cercle Sémiotique de Turquie

İletişim / Contact / Contact

editor@e-tamga.com

Sayı Hakemleri / Issue Referees / Numéro Juges

Prof. Dr. Il Woo Park, Kore Üniversitesi, [Korea University, South Korea / Université de la Corée, Coré du Sud]

Doç. Dr. Inna Merkulova, İnsan Bilimleri Devlet Akademik Üniversitesi, Moscova, [State Academic University for the Humanities, Moscow, Université académique d'État des sciences humaines, Moscou]

Prof. Dr. Yun Hee LEE, Hankuk Yabancı Diller Üniversitesi, Güney Kore [Hankuk University of Foreign Studies, South Korea / Université Hankuk des études étrangères, Corée du Sud]

Doç. Dr. Orhun BÜYÜKKARCI, Mardin Artuklu Üniversitesi, Türkiye [Mardin Artuklu University, Türkiye / Université Artuklu de Mardin, Turquie]

Prof. Dr. Nesrin Deliktaşlı, İstanbul Üniversitesi, Türkiye [İstanbul University, Türkiye, Université d'İstanbul, La Turquie]

Prof. Dr. Ahmet GÖGERCİN, Selçuk Üniversitesi, Türkiye [Selçuk University, Türkiye / Université de

Selçuk, Turquie]

Prof. Dr. Bujar HOXHA, Güneydoğu Avrupa Üniversitesi, Makedonya [South East European University, Macedonia / Université d'Europe du Sud-Est, Macédoine]

Prof. Dr. Nurten SARICA, Pamukkale Üniversitesi, Türkiye [Pamukkale University, Türkiye / Université de Pamukkale, Turquie]

Dergi Hakkında

TAMGA-Türkiye Göstergebilim Araştırmaları Dergisi, göstergebilim çalışmalarını desteklemek amacıyla kurulan uluslararası akademik bir yayındır. Göstergebilimin tüm geleneklerine açık olan dergi alanlararası ve alanlarötesi yaklaşımlarla alana yenilik katan kuramsal, yönlemsel ve uygulamalı özgün inceleme yazılarını yayınlamaktadır. Dergiye gönderilecek makalelerin özgün, daha önce herhangi bir yerde yayımlanmamış ya da yayımlanması için gönderilmemiş olması gerekir. Dergide göstergebilim ile ilgili alana katkı sunabilecek ve göstergebilimin sorunlarını bilimsel ölçütlerle ele alıp çözüm önerileri ortaya konabilecek nitelikte olan makalelere yer verilir. Hakemli, bilimsel, süreli, uluslararası ve açık erişimli olan dergi, Bahar (Haziran) ve Güz (Aralık) olmak üzere yılda iki sayı halinde yayımlanır. Dergi zaman zaman ilgi alanlarına ayrılmış Özel Sayılar da yayınlamaktadır.

Yazım Dili

Dergide Türkçe, İngilizce ve Fransızca dillerinde yazılmış makaleler yayımlanır.

Yazım Kuralları

1. Başlık: Makale başlığı, içerikle uyumlu bir başlık olmalı, 12 kelimeyi geçmemeli, koyu ve küçük harflerle yazılmalıdır. İkinci ve/veya üçüncü dildeki başlıklar küçük harflerle ana başlığın altında yer almalıdır.
2. Yazar bilgileri: Yazar adı, başlığın altına yazılmalı. Kurum bilgisi, ülke, e-posta ve ORCID üyelik bilgileri yıldızlı bir dipnotla soyadına ilişkilendirilerek sayfanın altında verilmelidir.
3. Özet: Özet, yaklaşık 250 kelime ve makale metnini özetleyen nitelikte olmalıdır. Özette anahtar kelimeler bulunmalıdır. Özet metni MS Word programında Times New Roman ile 1 satır aralıkla ve 10 punto yazılmalıdır. Türkçe gönderilen makalelerde sırasıyla İngilizce ve Fransızca özetler; İngilizce gönderilen makalelerde Türkçe ve Fransızca özetler; Fransızca gönderilen makalelerde ise Türkçe ve İngilizce özetler ve 5'er adet olmak üzere anahtar kelimeleri yer almalıdır.
4. Ana metin: Ana metin MS Word programında Times New Roman ile 11 punto tek satır aralığı, paragraf girintisiz ve önce 6 nk sonra 3 nk paragraf boşluğuna göre düzenlenmelidir. Makale metni tüm bölümler dâhil 4.000- 8.000 kelime arasında olmalıdır. Makalelerde giriş, gelişme ve sonuç bölümleri yer almalı ve bu bölümler bilimsel bir yazımın ölçütleri göz önünde bulundurularak düzenlenmelidir. Dipnotlar sadece açıklamalar için kullanılmalı ve sayfa altında verilmelidir.
5. Sayfa düzeni: Kâğıt Boyutu A4 Dikey; Üst Kenar Boşluk 1 cm; Alt Kenar Boşluk 1 cm; Sağ Kenar Boşluk 1 cm; Sol Kenar Boşluk 1 cm; Yazı Tipi Times News Roman; Yazı Tipi Stili Normal; Gövde Metin Boyutu 11 punto, 5 satırın üzerindeki alıntılar 10 punto; Dipnot Boyutu 10 punto; Paragraf Aralığı Önce 6 nk, sonra 3 nk; Satır Aralığı Tek (1) olmalıdır.
6. Yazım ve noktalama: Türkçe yazılan makalelerin yazım ve noktalamasında [Türk Dil Kurumu Yazım Kılavuzu](#) esas alınmalıdır.
7. Çizge (Şekil) ve Çizelgeler (Tablo): Makalede çizgeler ardışık olarak numaralandırılmalıdır. Çizelerde yer alan metinler Times New Roman yazı tipi ile 10 punto tek satır aralığında olmalıdır. Bunlara metin içinde (**Çizge 1:**) şeklinde atıfta bulunulmalıdır. Her bir çizge için uygun bir kısa tanım kullanılmalı ve tanım çizgenin altına numarasıyla birlikte orta hizalı yazılmalıdır; ayrıca çizge bir başka kaynaktan alındıysa kaynak bilgisine de yer verilmelidir. Makalede çizelgeler ardışık olarak numaralandırılmalıdır. Çizelgelerde yer alan metinler Times New Roman yazı tipi ile 10 punto tek satır aralığında olmalıdır. Bunlara metin içinde (**Çizelge 1:**) şeklinde atıfta bulunulmalıdır. Her bir çizelge için uygun bir kısa tanım kullanılmalı ve tanım çizelgenin altına numarasıyla birlikte sağ hizalı yazılmalıdır; ayrıca çizelge bir başka kaynaktan alındıysa kaynak bilgisine de yer verilmelidir.
8. Kaynak gösterme: Kaynak gösteriminde dipnot kullanılmamalıdır. Kaynakçada sadece yazıda atıf yapılan kaynaklara yer verilmelidir. Kaynaklar, yazar soyadına göre alfabetik olarak sıralanmalıdır.

Referans Sistemi

TAMGA-Türkiye Göstergebilim Araştırmaları Dergisi, Amerikan Psikoloji Derneği tarafından oluşturulan [APA 7.0 atıf sistemi](#)ne göre makaleleri düzenlemektedir. Tüm çalışmaların bu formata göre hazırlanması gerekmektedir.

A. Tek yazarlı kitap: Kitap adı italik, ilk harfi büyük ve diğer harfleri küçük harflerle verilmelidir. Kitap adının başında ve sonunda nokta olmalı ardından yayınevi düz ve büyük harfle başlayacak şekilde verilmelidir.

Kaynakçada: Günay, V. D. (2018). *Bir yazınsal göstergebilim okuması: Kuyucaklı Yusuf*. Papatya Bilim Yayınevi. (Sadece yayınevi verilmeli, yayın yeri belirtilmemelidir.)

Metinde içinde: Metin içinde kitaplar (Günay, 2018, s. 125) şeklinde verilmelidir.

B. İki yazarlı kitap:

Kaynakçada: Greimas, A. J. & Courtés, J. (1982). *Semiotics and language: an analytical dictionary* (Daniel Patte, James Lee, Edward McMahon II, Gary Phillips, Michael Rengstorf Larry Crist, Çev.). Indiana University Press.

Metinde içinde: (Greimas & Courtés, 1982, s. 63)

& işareti 'and' veya 've' kelimeleri yerine kullanılmalıdır.

C. Kitapta bölüm:

Kaynakçada: Aktulum, M. (2022). Metinlerarasılık ve söylemşimcilik perspektifinde ötekilik. İçinde V. D. Günay & M. Kalelioğlu (Editörler), *Ötekiler imparatorluğu: öteki'nin göstergebilimsel serüveni*. Günce Yayınları. (ss. 36-52).

Metinde içinde: (Aktulum, 2022, s. 41)

D. Editörlü kitap:

Kaynakçada: Günay, V. D. & Kalelioğlu, M. (Eds.). (2022). *Ötekiler imparatorluğu: öteki'nin göstergebilimsel serüveni*. Günce Yayınları.

Metinde içinde: (Günay, 2022, s. 15)

E. Makale: Makalelerde makale adı küçük harflerle düz ancak dergi adı büyük harfle başlayarak ve italik şekilde yazılmalıdır. Dergi cilt sayısı italik ancak sayı numara parantez içinde düz olmalıdır.

Kaynakçada: Kalelioğlu, M. (2021). Göstergebilim kuramının genel bir değerlendirmesi, Türkiye'deki yeri ve önemi. *Söylem filoloji dergisi*, 6(1), 189-200.

Metinde içinde: (Kalelioğlu, 2021, s. 193)

F. Çeviri eser:

Kaynakçada: Fontanille, J. (2006). *The semiotics of discourse* (Heidi Bostic, Çev.). Peter Lang.

Metinde içinde: (Fontanille, 2006, s. 74)

G. Tez:

Kaynakçada: Uzdu Yıldız, F. (2011). *Göstergebilim kiplikleri açısından anlatı kişilerinin incelenmesi* [Yayımlanmamış doktora tezi].

Metinde içinde: (Uzdu Yıldız, 2011, s. 156)

H. Yazarı belli olmayan resmi, özel yayın, rapor vb.:

Kaynakçada: TDK. (2011). *Güncel Türkçe sözlük*. Türk Dil Kurumu Yayınları.

Metinde içinde: (TDK, 2011, s. 365)

I. İnternet kaynağı:

Kaynakçada: Günay, V. D. (2019, 10 Temmuz). Göstergebilim ve fotoğrafta anlam. *Kontrast dergi*. <https://kontrastdergi.com/dogan-gunay-gostergebilim-ve-fotografta-anlam-50-sayi/>

Metinde içinde: (Günay, 2019).

About the Journal

TAMGA-Turkish Journal of Semiotic Studies is an international academic publication established to support semiotic studies. The journal, which is open to all traditions of semiotics, publishes original theoretical, methodological, and applied reviews that add innovation to the field with interdisciplinary and transdisciplinary approaches. Articles to be sent to the journal must be original, not previously published elsewhere, or sent for publication. In the journal, articles that can contribute to the field of semiotics and that can address the problems of semiotics with scientific criteria and offer solutions are included. The peer-reviewed, scientific, periodical, international, and Open-Access journal is published twice a year, in Spring (June) and Fall (December). The journal also publishes Special Issues directed at specific fields.

Writing rules

Articles written in Turkish, English, and French languages are published in the journal.

Writing rules

1. Title: The title of the article should be compatible with the content, should not exceed 12 words, and should be written in bold and lowercase letters. The titles in the second and/or third language should be placed under the main title in lowercase.
2. About the authors: The author's name should be written under the title. Institutional information, country, e-mail, and ORCID membership information should be given at the bottom of the page, linked to the surname with a starred footnote.
3. Abstract: The abstract should be approximately 250 words and summarize the text of the article. Keywords should be included in the abstract. The text of the abstract should be written in MS Word program with Times New Roman, 1 line spacing, and 10 points. The articles submitted in Turkish should have English and French; the articles submitted in English should have Turkish and French; the articles submitted in French should have Turkish and English abstracts, and each of them should include 5 keywords.
4. Main text: The main text should be arranged in MS Word program with Times New Roman, 11 pt, single line spacing, no paragraph indentation, and 6 pt first and then 3 pt paragraph spacing. The text of the article should be in the range of 4,000-8,000 words, including all sections. Articles should include introduction, development, and conclusion sections, and these sections should be arranged considering the criteria of a scientific article. Footnotes should only be used for explanations and should be given at the bottom of the page.
5. Page layout: Paper Size A4 Vertical; Top Margin 1 cm; Bottom Margin 1 cm; Right Margin 1 cm; Left Margin 1 cm; Font Times News Roman, Font Style Normal; Body Text Size 11 pt, quotations above 5 lines 10 pt; Footnote Size 10 pt; Paragraph Spacing First 6 pt, then 3 pt; Line Spacing must be Single (1).
6. Writing and punctuation: The [Turkish Language Association Writing Guide](#) should be taken as a basis for the writing and punctuation of the articles written in Turkish.
7. Figures and Tables: Figures in the article should be numbered sequentially. Texts in these figures should be 10-point Times New Roman single line spacing. These can be referred in the text as (**Figure 1:**). An appropriate short title should be used for each figure, and the title should be written at the bottom of the figure with its number centred. In addition, if the figure is taken from another source, reference should also be included figures in the article should be numbered sequentially.
Tables in the article should be numbered sequentially. Texts in these tables should be 10-point Times New Roman single-line spacing. These can be referred in the text as (**Table 1:**). An appropriate short title should be used for each table, and the title should be written at the bottom of the table with its aligned left. In addition, if the table is taken from another source, reference should also be included.
8. Citation: Footnotes should not be used in citing references. Only the references cited in the article should be included in the bibliography. References should be listed alphabetically according to the surname of the author.

Referencing System

TAMGA- Turkish Journal of Semiotic Studies organizes articles according to the [APA 7.0 citation system](#) created by the American Psychological Association. All works should be prepared according to this format.

A. Book with one author:

The title of the book should be given in italics, the first letter in capital letters, and the other letters in lowercase. The title of the book should have a dot at the beginning and end, and then the publisher should be given a plain and capital letter.

In the bibliography: Günay, V. D. (2018). *A literary semiotics reading: Kuyucaklı Yusuf*. Daisy Science Publishing House. (Only the publisher should be given, the place of publication should not be specified.)

In text: The books should be given as: (Günay, 2018, p. 125).

B. Book with two authors:

In the bibliography: Greimas, A. J. & Courtés, J. (1982). *Semiotics and language: an analytical dictionary* (Daniel Patte, James Lee, Edward McMahon II, Gary Phillips, Michael Rengstorf, Larry Crist, Trans.). Indiana University Press.

In text: (Greimas & Courtés, 1982, p. 63)

The “&” sign should be used in place of the word 'and'.

C. Chapter in a book:

In the bibliography: Aktulum, M. (2022). Otherness in the perspective of intertextuality and discursivism. In V. D. Günay & M. Kalelioğlu (Editors), *Empire of the Others: the semiotic adventure of the other*. Daily Publications. (pp. 36-52).

In text: (Aktulum, 2022, p. 41)

D. Edited book:

In the Bibliography: Günay, V. D. & Kalelioğlu, M. (Eds.). (2022). *The empire of the Others: the semiotic adventure of the Other*. Daily Publications.

In text: (Günay, 2022, p. 15)

E. Article:

In articles, the title of the article should be written in lowercase, but the journal name should be written in italics, starting with a capital letter. The journal volume number should be italicized, but the issue number should be plain in parentheses.

In the bibliography: Kalelioğlu, M. (2021). A general evaluation of semiotic theory, its place, and its importance in Turkey. *Journal of discourse philology*, 6(1), 189-200.

In text: (Kalelioğlu, 2021, p. 193)

F. Translated work:

In the bibliography: Fontanille, J. (2006). *The semiotics of discourse* (Heidi Bostic, Trans.). Peter Lang.

In the text: (Fontanille, 2006, p. 74)

G. Thesis:

In the Bibliography: Uzdu Yıldız, F. (2011). *Examination of narrative characters in terms of semiotic modalities* [Unpublished doctoral dissertation].

In text: (Uzdu Yıldız, 2011, p. 156)

H. Unknown official, private publication, report, etc.:

In the bibliography: TDK. (2011). *Current Turkish dictionary*. Turkish Language Institution Publications.

In text: (TDK, 2011, p. 365)

I. Internet source:

In the bibliography: Günay, V. D. (2019, 10 July). *Semiotics and meaning in photography*. Contrast magazine. <https://kontrastdergi.com/dogan-gunay-gostergebilim-ve-fotografta-anlam-50-sayi/>

In text: (Günay, 2019).

À propos du journal

TAMGA-Journal des recherches sémiotiques de la Turquie est une publication académique internationale créée pour soutenir les études sémiotiques. La revue, ouverte à toutes les traditions de la sémiotique, publie des revues théoriques, méthodologiques et appliquées originales qui innovent dans le domaine avec des approches interdisciplinaires et transdisciplinaires. Les articles à envoyer à la revue doivent être originaux, n'avoir jamais été publiés ailleurs ou envoyés pour publication. Dans la revue, des articles qui peuvent contribuer au domaine de la sémiotique et qui peuvent aborder les problèmes de la sémiotique avec des critères scientifiques et proposer des solutions sont inclus. La revue à comité de lecture, scientifique, périodique, internationale et en libre accès est publiée deux fois par an, au printemps (juin) et à l'automne (décembre). The journal also publishes Special Issues directed at specific fields.

Langue d'orthographe

Des articles rédigés en langues turque, anglaise et française sont publiés dans la revue.

Règles d'écriture

1. Titre: Le titre de l'article doit être compatible avec le contenu, ne doit pas dépasser 12 mots. Les titres en deuxième et/ou troisième langue doivent être placés sous le titre principal en minuscules.
2. Informations sur l'auteur: le nom de l'auteur doit être écrit sous le titre. Les informations institutionnelles, le pays, l'adresse électronique et les informations relatives à l'adhésion à ORCID doivent figurer en bas de page, dans une note de bas de page étoilée associée au nom de famille.
3. Résumé: Le résumé doit compter approximativement 250 mots et résumer le texte de l'article. Les mots clés doivent être inclus dans le résumé. Le texte du résumé doit être écrit dans le programme MS Word avec Times New Roman, 1 interligne et 10 points. Dans les articles soumis en turc, des résumés en anglais et en français, respectivement; Résumés en turc et en français pour les articles soumis en anglais; Les articles soumis en français doivent inclure des résumés en turc et en anglais et plus de 5 mots-clés chacun.

4. Texte principal: Le texte principal doit être arrangé dans le programme MS Word avec Times New Roman, 11 pt, interligne simple, pas d'indentation de paragraphe, et 6 pt d'abord puis 3 pt d'espacement de paragraphe. Le texte de l'article doit être compris entre 4 000 et 8 000 mots, toutes sections comprises. Les articles doivent inclure des sections d'introduction, de développement et de conclusion, et ces sections doivent être organisées en tenant compte des critères d'un article scientifique. Les notes de bas de page ne doivent être utilisées qu'à titre d'explication et doivent figurer au bas de la page.

5. Mise en page: format de papier A4 vertical; Marge supérieure 1 cm; Marge inférieure 1 cm; Marge droite 1 cm; Marge gauche 1 cm; Police Times News Roman; Style de police Normal; Taille du corps du texte 11 pt, citations supérieures à 5 lignes 10 pt; Taille de la note de bas de page 10 points; Espacement des paragraphes D'abord 6 pt, puis 3 pt ; L'interligne doit être unique (1).

6. Orthographe et ponctuation : Le guide d'orthographe de l'Association de la langue turque doit être pris comme base pour l'écriture et la ponctuation des articles rédigés en turc.

7. Figures et tableaux: Les chiffres de l'article doivent être numérotés consécutivement. Les textes des graphiques doivent être en police Times New Roman et 10 pt, interligne simple. Celles-ci doivent être désignées dans le texte par (Figure 1:). Une brève description appropriée doit être utilisée pour chaque diagramme et la description doit être écrite au bas du diagramme avec son numéro sur la ligne médiane; De plus, si le diagramme provient d'une autre source, les informations sur la source doivent également être incluses.

8. Citation: Les notes de bas de page ne doivent pas être utilisées pour citer des références. Seules les sources citées dans l'article doivent figurer dans la bibliographie. Les références doivent être classées par ordre alphabétique selon le nom de famille de l'auteur.

Système de référence

TAMGA-Journal des recherches sémiotiques de la Turquie organise les articles selon le système de citation APA 7.0 créé par l'American Psychological Association. Tous les travaux doivent être préparés selon ce format.

A. Livre à un seul auteur : Le titre du livre doit être indiqué en italique, la première lettre en majuscule et les autres lettres en minuscule. Le titre du livre doit avoir un point au début et à la fin, puis l'éditeur doit être indiqué avec une lettre simple et majuscule.

Dans la bibliographie : Günay, V. D. (2018). Une lecture de sémiotique littéraire : Yusuf de Kuyucak. Maison d'édition Daisy Science. (Seul l'éditeur doit être indiqué, le lieu de publication ne doit pas être précisé.)

Dans le texte : Il doit être donné sous forme de livres dans le texte (Günay, 2018, p. 125).

B. Ouvrage à deux auteurs :

Dans la bibliographie : Greimas, A. J. & Courtés, J. (1982). Sémiotique et langage: un dictionnaire analytique (Daniel Patte, James Lee, Edward McMahon II, Gary Phillips, Michael Rengstorf, Larry Crist, Trans.). Presse universitaire de l'Indiana.

Dans le texte : (Greimas & Courtés, 1982, p. 63)

Le signe & doit être utilisé à la place des mots 'et' ou 'et'.

C. Chapitre du livre :

Dans la bibliographie : Aktulum, M. (2022). L'altérité dans la perspective de l'intertextualité et du discours. In V. D. Günay & M. Kalelioğlu (Éd.), L'Empire des autres : l'aventure sémiotique de l'autre. Publications quotidiennes. (p. 36-52).

Dans le texte : (Aktulum, 2022, p. 41)

D. Livre édité :

Dans la bibliographie : Günay, V. D. & Kalelioğlu, M. (Eds.). (2022). L'empire des Autres : l'aventure sémiotique de l'Autre. Publications quotidiennes.

Dans le texte : (Günay, 2022, p. 15)

E. Article:

Dans les articles, le titre de l'article doit être écrit en minuscules, mais le nom de la revue doit être écrit en italique, en commençant par une majuscule. Le numéro de volume de la revue est en italique mais le numéro d'édition a doit être entre parenthèses.

Dans la bibliographie : Kalelioğlu, M. (2021). Une évaluation générale de la théorie sémiotique, sa place et son importance en Turquie. Journal de philologie du discours, 6(1), 189-200.

Dans le texte : (Kalelioğlu, 2021, p. 193)

F. Travaux de traduction :

Dans la bibliographie : Fontanille, J. (2006). La sémiotique du discours (Heidi Bostic, Trad.). Pierre Lang.

Dans le texte : (Fontanille, 2006, p. 74)

G. Thèse :

Dans la Bibliographie : Uzdu Yıldız, F. (2011). Examen des personnages narratifs en termes de modalités sémiotiques [Dissertation de doctorat non publiée].

Dans le texte : (Uzdu Yıldız, 2011, p. 156)

H. Publication officielle, privée, rapport, etc., dont l'auteur est inconnu :

Dans la bibliographie : TDK. (2011). Dictionnaire turc actuel. Publications des institutions de langue turque.

Dans le texte : (TDK, 2011, p. 365)

I. Source Internet :

Dans la bibliographie : Günay, V. D. (2019, 10 juillet). Sémiotique et sens en photographie. Revue de contraste. <https://kontrastdergi.com/dogan-gunay-gostergebilim-ve-fotografta-anlam-50-sayi/>

Dans le texte : (Günay, 2019).

Editörden,

Özel sayıya önsöz: Alanlar ötesi göstergebilime doğru Asya imgelemi¹

1. Derlemenin bağlamı ve göstergebilimsel görüşler

Bu özel sayı Uluslararası Asya Göstergebilim Derneğinin (ASIA) 14-15 Ekim 2022 tarihlerinde Kore’de düzenlendiği ilk konferanstan ortaya çıkmıştır. ASIA, Uluslararası Göstergebilim Çalışmaları Derneği (IASS) Başkan Yardımcısı, Dilbilim Bölümü Profesörü ve Kore Üniversitesi Görsel Kültür Çalışmaları alanlar arası programının kurucusu ve komite üyesi olan Profesör Sung Do KIM tarafından kurulmuştur. ASIA Kurucu Başkanı Profesör Kim; Kore, Japonya, Çin, Hindistan, Vietnam, İran, Türkiye, Rusya, Bulgaristan, Fransa, İtalya ve İspanya’dan diğer kurucu üyelerle birlikte ilk ASIA konferansını gerçekleştirmiştir. ASIA’nın kuruluşunu kutlamak için 27 Kasım 2021’de ZOOM aracılığıyla çevrim içi bir sempozyum da düzenlenmiştir. Sempozyumun teması, 2022’deki *Asya Kültürel Çalışmaları Üzerine Alanlar Ötesi Bir İmgelem* adlı ilk ASIA konferansının temasıyla da ilişkilendirilen *Yeni Bir Asya İmgelemi: Asya Göstergebilimi için Bir Kimliğe Doğru* idi.

Sempozyumda Asya göstergebiliminin kimliği üzerine tartışmalar yapılmıştır: Asya göstergebiliminin özellikleri nelerdir ve onu nasıl tanımlarız? ASIA’nın kuruluş sürecindeki bu önemli sorular, alanlar ötesi bir bakış açısıyla Asya kültürel çalışmaları fikri olarak ortaya çıkmıştır. Bu fikrin çağdaş göstergebilimin bir sığınak olma durumunu sorgulayarak alanlar ötesi göstergebilimsel araştırmayı teşvik ettiğini düşünüyoruz. Göstergelerin eylemiyle fen bilimleri ve beşerî bilimler arasındaki alanların ve Doğu ile Batı arasındaki kültürlerin sınırlarını, göstergebilimsel bir tümevarıma dayalı çıkarım süreci anlamına gelen ‘tasarım odaklı düşünme’ yoluyla aşıyoruz.

C. S. Peirce, “Göstergebilim, tüm bilgilerin göstergelerden yapılan bir çıkarım olması nedeniyle temel bir bilimdir, bu yüzden göstergelerin incelenmesi, göstergeleri kullanan veya inceleyen her disiplin için temeldir” (CP 1.191) demiştir. Profesör James Liszka haklı olarak göstergebilimsel araştırmanın doğası gereği biyosemiotik ve bilişsel göstergebilimde olduğu gibi alanlar arası olduğuna dikkat çekmiş ve ortak bir zemine ulaşmak amacıyla kültürel bir olguyu analiz etmek için bir çerçeve oluşturmak üzere göstergebilimle alanlar ötesiliğın alanlar arasılıktan daha bütünleşmiş olduğu yorumunu eklemiştir (Liszka, 2023). Bu anlayışla hem kurama hem de pratiğe ihtiyacımız vardır; dolayısıyla genel göstergebilim, anlatsal, mecazi, iletişimsel ve dilsel alanlarda tanıyabileceğimiz alanlar ötesilik için bir ön koşuldur. Başka bir deyişle, genel sözbilim için kültürel olgulara ilişkin göstergebilimsel araştırmanın dil öncesi ve dilsel temeli gereklidir. Doğal ve beşerî bilimler ile Doğu ve Batı kültürleri alanlar arası araştırmaya dayanan alanlar ötesi bir bakış açısıyla incelenebilir. Bu bağlamda, alanlar ötesilik, tümevarıma dayalı çıkarım, tümdengelim ve tümevarım gibi çıkarımsal süreçlerin genel göstergebilimine dayanmaktadır.

ASIA, göstergeleri ve uygulamaları Doğu ve Batı kültürü ile doğal ve insan bilimler arasındaki farklılığı alanlar ötesi tasarım ile tümevarıma dayalı çıkarım yoluyla incelemeyi amaçlamaktadır. Alanlar ve kültürler arasındaki sınırları aşan bu alanlar ötesilik düşüncesiyle göstergebilimci dostlarımızın katkıları, ASIA’nın kuruluşunun ardından bu özel sayıyı paha biçilemez ve unutulmaz bir çalışma hâline getirmiştir. Alanlar ötesiliği hem bir kültür içinde hem de diğer kültürlerle uygulayan dostlarımızın seslerini doğrudan gelin kendilerinden dinleyelim.

2. Bir Asya göstergebilimi var mıdır?

Bu bölümün başlığında sorulan sorunun cevabını doğrudan vermek mümkün değildir. Sömürgecilik sonrası

¹ İlk kısım Doç. Dr. Yunhee Lee, ikinci kısım ise Prof. Dr. Massimo Leone tarafından yazılmıştır.

mirasın eleştirel bir şekilde incelendiği bir çağda yerbilimlerinin ve yerbetimlerinin güç ve egemenliğe derinden bağlı olduğu yadsınamaz bir gerçektir. Bir gelenek başlatarak dünyanın bölgelerine ad verme eylemi yansız olmaktan çok uzaktır. Bu, binlerce yıl olmasa da yüzyıllar süren ekonomik, bilimsel ve askerî güç dengesizliğini yansıtır ve dünyanın adlarını tanımlayanlar ile onlar tarafından tanımlananlar arasında bir karşıtlığa yol açar. “Asya” da bu noktada bir dışta kalan değildir; tarihsel ve coğrafi sınırları, tanımları ve tarifleri, Yunanlıların bu şekilde tanımladığı bu geniş topraklara, toplumlara ve kültürlere ilişkin kalıplaşmış anlayışı şekillendiren, yinelenen ele geçirme ve kendine benzetme eylemlerinin sonucudur.

“Asya” teriminin kökeni, ilk olarak Herodot tarafından MÖ 440 civarında kullanılan ve başlangıçta Anadolu’yu veya Pers İmparatorluğu’nu tanımlamak ve onu Yunanistan ve Mısır’dan ayırmak için kullanılan Antik Yunanca “Ἀσία” kelimesine kadar uzanır. Başlangıçta, özellikle Ege Denizi’nin doğu kıyısına, Hititlerin Assuwa olarak bildiği bölgeyi kastetmekteydi fakat zamanla Yunanlar bu “Asya” kullanımını bugün Anadolu (günümüz Türkiye’sinin Asya kısmı) olarak bilinen yerin tamamını kapsayan bir yer olarak genişlettiler. Romalılar bu terimi daha da genişleterek Türkiye’nin kuzeybatısındaki Lidya bölgesini Asya eyaleti olarak adlandırdılar. Zamanla bu isim başlangıçta amaçlanandan çok daha geniş bir alanı temsil etmeye başladı ve Anadolu Yarımadası’nın “Asia Minor” veya “Lesser Asia” olarak, Türkçe “Küçük Asya”, olarak adlandırılmasına yol açtı. “Asya” kelimesinin etimolojisi belirsizdir, ancak doğu Ege kıyılarına gönderme yapan “çamurlu ve alüvyonlu” anlamına gelen Ege kökenli “Asis” kelimesinden ya da “doğuş” veya “ışık” güneşin doğuşuyla ilgili, dolayısıyla “Doğu Ülkesi” anlamına gelen Sami dili kökenli “Asu” kelimesinden türemiş olabilir. Yunanca “Asia” ile Hititçe “Assuwa” kelimeleri arasındaki bağlantı, ortak bir etimolojik kökene işaret etmektedir. Asya aynı zamanda Yunan mitolojisinde kıtanın mitolojik önemini temsil eden bir tanrının adıdır.

Buna rağmen Uluslararası Asya Göstergebilim Derneği’nin ilk kongresinde sunulan bildirimler veya bu kongreden türetilen ve bu koleksiyonda derlenen makalelere yalnızca bir bakış bile katılımcılar ve yazarlar arasındaki şaşırtıcı dil, kültür, anlayış ve istek çeşitliliğini ortaya çıkarır. Bir Türk göstergebilimci ve Koreli göstergebilimci arasında ne gibi ortak noktalar vardır ki? Peki etkinlikte temsil edilen birçok ülke arasında yer alan Rus ve Vietnamlı akademisyenlerin ortak noktası nedir? Bu ülkelerin her birinde seyahat etme konusunda mütevazı bir deneyime sahip olan herkes, hepsinin kendi iç farklılıkları ve hatta çelişkileriyle dolu olduğunu çok iyi bilirler. Mesela içerisinde imparatorluk mirasına sahip bir millet barındıran Türkiye, kendi içinde farklılıklar ve çelişkilerle dolu bir coğrafyadır.

Asya’yı kesin olarak tanımlamaya çalışmak, Avrupa’yı kesin olarak tanımlamaya çalışmak kadar anlamsızdır. Bu iki kıta arasındaki binlerce yıllık değişim ve ortak tarih sayısız bağlantının oluşmasına ve sayısız karışıma yol açmıştır. İpek Yolu belki de bu iki kıta arasındaki en ünlü fiziksel, ticari ve kültürel kanaldır. Yüzyıllar boyunca doğudan batıya ve batıdan doğuya mal ve fikir alışverişi için anıtsal bir kanal görevi görmüştür. Ancak İpek Yolu buzdağının yalnızca görünen kısmını temsil etmektedir. Tüm Avrasya kıtası binlerce yıldır göstergelerin, metinlerin, söylemlerin ve nesnelerin farklı tarihsel dönemlerde yoğunluğu değişen güçlü bir şelale gibi ya yavaş yavaş medeniyetler arasında yayıldığı ya da medeniyetlerin üzerinden adeta dalga dalga geçtiği geniş bir İpek Yolu görevini yerine getirmiştir. Lotman’ın terimleriyle, Asya ile Avrupa arasındaki sınır her zaman geçirgen olmuş ve seçim, tercüme ve uyum için önemli bir mekanizma görevi görmüştür. Avrupa’dan çıkan göstergeler, çeşitli alımlama ve yorumlama bağlamları tarafından değiştirilerek Asya’nın en uzak doğu kıyasına gidebilmişlerdir ancak bu yolculuk sadece tek yönlü olmamıştır; aynı göstergeler batıya, Avrupa’ya yapılan çevirilerden ötürü değişime uğramış bir şekilde yanlarında göstergebilimsel bir fazlalık taşıyarak geri dönmüşlerdir.

Kültürel ve sanatsal duyarlılıkların bu dinamik alışverişi, Avrasya sanat tarihinin ayırt edici bir özelliğidir. Özellikle de semiyosferin karmaşıklığının derinlemesine işlendiği resim alanında belirgindir. Rönesans düşünürleri ve sanatçıları arasında entelektüel bir arayış olarak ortaya çıkan ve daha sonra Avrupa’da çatışma, tartışma ve dinî çekişmelerin odak noktası hâline gelen, modern çağda Avrupa’nın bireyselliği benimsemesinin simgesi olan portre türü, 18. yüzyılda Cizvit sanatçıları tarafından Çin’e tanıtılması ile derin bir dönüşüm yaşamıştır. Manzaraya yapılan vurgunun tefekkür, yansıma ve sanatsal ifade için insan yüzü vurgusunu aştığı Çin estetik değerleriyle uyumlu olacak şekilde uyarlanan Uzak Doğu Asya’nın portre yaklaşımı, manzaranın göstergebilimsel unsurlarını, Taoist Çin manzara resmi geleneğine benzer olarak kozmolojik araştırma aracına dönüştürecek şekilde resimlere işlemiştir.

Ancak estetik geçiş ve uyum hareketi tek yönlü değildir. Japon mangasının 19. yüzyılın sonlarından itibaren Avrupa’ya gelişi, bir başka önemli kültürlerarası sanatsal değişime işaret etmiştir. Bu mangalar, dünya göstergebilimini görsel sanata dönüştürmeye yönelik geleneksel Japon yaklaşımına bağlı kalarak manzaraları görsel temsillere dönüştürmenin kendine özgü bir yöntemini ortaya koymuştur. Doğu’dan gelen bu yeni

anlayış, Empresyonist hareketin ön saflarında yer alan ve formları, renkleri, ışığı ve manzaraları tasvir etmeye yönelik geleneksel Avrupa yaklaşımlarına meydan okumaya istekli Avrupalı sanatçılar arasında ciddi bir kitleye hitap etmiştir. Bu karşılıklı alışveriş her iki kıtadaki kültürlerin birbirlerinin sanatsal ifadelerini ve estetik anlayışlarını sürekli olarak nasıl etkilediklerini ve yeniden şekillendirdiklerini gözler önüne sermiş ve Avrasya sanat geleneklerinin dinamik ve birbirine bağlı doğasının altını çizmiştir.

Batı ile Doğu arasındaki kültürel gösterge alışverişi, insanlığın sınırsız doğasını yansıtacak şekilde hem sürekli hem de düzensiz olmuştur. Bu dinamik, “Asya” gibi geniş bir kültürel varlığı anlamlı bir şekilde tasvir etmenin tek geçerli yolunun onun Avrupa ve diğer kıtalarla olan etkileşimleri aracılığıyla olduğunu göstermektedir. Bu etkileşimler her zaman doğrudan muhalif olmamış, bunun yerine bir dizi karmaşık ve çok yönlü bir ilişkiler yelpazesini barındırmıştır. Bu ilişkiler, kültürlerin birbirlerini yansıttığı ve birbirlerine özendiği öykünmecî arzu ve özdeşleşmeden çatışmaya ve hatta savaşa kadar uzanır. Bu incelikli karşılıklı etkileşim, Asya ile küresel benzerleri arasındaki birbirine bağlılığın derinliğini vurgular ve herhangi bir kültürel makro birimi, kimliğini ve evrimini şekillendiren küresel etkiler açısından yalıtmanın imkansızlığının altını çizer.

“Asya göstergebilimi”ni tanımlamak aslında karmaşık bir edimdir ve bu tanımlama Asya’da akademik veya bilimsel olarak aktif bireyler tarafından incelenen veya yürütülen göstergebilim olarak sınırlandırmak hem kısıtlayıcı hem de yanıltıcı olacaktır. Böylesine dar bir bakış açısı, bu tanımın dışında göstergebilimsel düşünce ve metinler üreten birçok bireyin katkılarına göz ardı etmektedir. Örneğin, Asya’nın coğrafi sınırları dışındakiler de dahil olmak üzere dünya çapındaki akademik kurumların Asya çalışmaları, dini çalışmalar veya antropoloji bölümlerinde aktif olan akademisyenler, alana önemli ölçüde katkıda bulunmaktadır.

Buna ek olarak, Asya’daki tüm göstergebilimcileri “yalnızca Asyalı” olarak etiketlemek yanıltıcıdır çünkü bu göstergebilimcilerin çoğu Avrupa veya Amerika Birleşik Devletleri’nde eğitim görmüş, Batı göstergebilim klasikleriyle meşgul olmuş ve diğer kıtalara özgü kuramları, yöntemleri, merakları ve içgörülerini özümsemiştir. Kıtalar arası akademik ve entelektüel alışverişler bakış açılarını zenginleştirmiş ve çalışmalarını kısıtlayıcı bir anlamda yalnızca “Asyalı” değil küresel göstergebilimsel söylemin bir parçası haline getirmiştir. Bu nedenle, “Asya göstergebilimi”ni tanımlamaya yönelik herhangi bir girişim, kültürel ve entelektüel sınırların esnekliğini, coğrafi ve kültürel sınırları aşan fikirlerin karşılıklı etkileşimini kabul etmek durumundadır.

İndirgeyici veya yanıltıcı tanımlara boyun eğmeden Asya göstergebiliminin özünü veya “Ruh”unu belirlemek gerçekten de karmaşık bir iştir. Asya göstergebilimi, uygulayıcılarının coğrafi veya akademik konumuyla basitçe tanımlanamaz; çünkü bu, söylemine katkıda bulunan zengin, kültürler arası etkileri ve çeşitli entelektüel arka planları göz ardı etmek anlamına gelecektir. Buradaki arayış, anlamlandırma sürecini tartışmak için bir üstünlük geliştirmenin özel bir yolu ile Asya’ya özgü göstergelerin üretimi ve yorumlanmasına yönelik ayırt edici bir yaklaşım olan anlamlandırma sürecinin benzersiz döngüsünü kavramaktır. Bu çaba, genellenin doğasında var olan zorlukları kabul etse de Batılı bir göstergebilimcinin Asya kültürleri ve Asyalı göstergebilimcilerle ilişki kurarken edinebileceği incelikli izlenimleri yakalamayı amaçlamaktadır. Türkiye, Çin, Hindistan, Japonya gibi bölgeler arasındaki çeşitliliğe rağmen Asya’daki göstergebilimsel pratikler ve felsefeler arasında bir tür “aile benzerliği” bulunmaktadır. Ancak bu benzerlik, sömürgecilik sonrası dinamiklerin kesin olmasa da daha geniş çerçevesi dikkate alınmadan tam olarak anlaşılabilir.

Tüm Asya bağlamlarının sömürgeciliği aynı şekilde deneyimlemediği ve bazılarının bizzat sömürge girişimlerinin merkezleri olduğu göz önüne alındığında, “postkolonyal-sömürgecilik-sonrası” teriminin anlaşılması güçtür. Ancak Asya göstergebilimindeki “post-kolonyal tat”, göstergebilimsel düşüncenin Avrupa veya ABD’de görüldüğü gibi çoğu zaman öncelikli olarak dilbilimsel veya felsefî geleneklerden değil, farklı bir entelektüel zeminden evrildiği benzersiz bir tarihsel bağlamdan ortaya çıkar.

Aslında Asya göstergebiliminin Latin Amerika göstergebilimiyle karşılaştırılması Asya göstergebiliminin nüanslarını görmek ve anlamak için değerli bir mercektir. Coğrafi ve kültürel farklılıklarına rağmen her iki bölge de göstergebilimsel uygulama ve teorilerinin kendi sosyo-tarihsel bağlamlarıyla nasıl derinden iç içe geçtiği konusunda ortak bir noktaya sahiptir. Latin Amerika’da göstergebilim, sosyal bilimler ve sosyal aktivizm alanlarında önemli ölçüde gelişmiş ve doğrudan kıtanın tarihi adaletsizliklere karşı mücadelesiyle ilgilenmiştir. Bu ilgi, Latin Amerika göstergebiliminin yalnızca tematik odağını şekillendirmekle kalmamış, aynı zamanda teorik yönelimlerini ve metodolojilerini de şekillendirerek onu bölgenin deneyimleri ve toplumsal zorluklarıyla yankılanan canlı bir çalışma alanı hâline getirmiştir.

Benzer şekilde Asya göstergebilimi de kıtaya özgü zengin kültürel, tarihi ve entelektüel geleneklerden doğar. Sadece Batı göstergebilimsel düşüncesinin bir yansıması değil, aynı zamanda Asya’nın kendi kültürel mirası, tarihî deneyimleri ve entelektüel araştırmalarıyla şekillenen kendine özgü bir alandır. Asyalı göstergebilimciler, yerel geleneklerden ve bunun yanı sıra kültür alışverişi, uyumu ve direnişi gibi dinamik

süreçlerden yararlanarak karmaşık bir gösterge ve anlam denizinde yönlerini bulmaya çalışırlar. Bu uğraş da Asya'nın farklı kültür ve tarihlerinde ortaya çıkmış, bu kültür ve tarihleri yansıtan göstergebilimsel bir uygulamayla sonuçlanır.

Dolayısıyla Asya göstergebiliminin özünü ya da "Ruh"unu anlamak, bu benzersiz göstergebilimsel döngülerin ve Asyalı akademisyenlerin göstergeler ve anlamlar hakkındaki tartışmalarını nasıl inşa ettiklerinin değerlendirmesini gerektirir. Bu aynı zamanda da Asya'nın kültürel çeşitliliğinin, tarihsel derinliğinin ve entelektüel canlılığının göstergebilimsel uygulamalar üzerindeki derin etkisinin kabul edilmesini içerir. Asya göstergebiliminin kendine özgü yollarını tanımak, göstergebilim teorisi ve pratiğine dair anlayışımızı küresel ölçekte zenginleştirmekle kalmaz, aynı zamanda göstergebilime kültürel özgüllük ve tarihsel bağlam merceğinden bakmanın önemini de vurgular. Bu yaklaşım, insan kültürlerinin birbirine bağlı ve çeşitli doğasını yansıtarak, göstergebilimsel sistemlerin farklı toplumlar içinde ve arasında nasıl işlediğinin daha incelikli ve kapsamlı bir şekilde takdir edilmesini sağlar.

Latin Amerika, sosyal bilimlerle iç içe geçerek ve sosyal olarak etkileşime girerek göstergebilimsel kuram, yöntem, uygulama ve söylemlerinin özgünlüğünü etkili bir şekilde tanımlamanın bir yolunu bulmuş olsa da Asya göstergebilimi aynı yolu izlememiştir. Bunun yerine Asya, göstergebilimi kendisine ait kılmak ve göstergeler disiplinine benzersiz yaklaşımını göstermek için uzun, zengin ve karmaşık tarihiyle sıkı ilişkiler kurmuştur. Asya'daki göstergebilimcilerin giderek daha fazla takip ettiği bu araştırma, göstergebilimin köklerinin Yunan epistemolojisinde olduğu gibi Asya düşüncesinde de bulunduğunu ortaya koyar.

Çok tartışılan bir örnek vermek gerekirse Çin'in Henan Eyaletindeki Jiahu'da 8.000 yıldan fazla bir süre öncesine ait kaplumbağa kabuğuna oyulmuş sembollerin keşfi, bunların bilinen en eski kelimeleri temsil edebileceğini ve potansiyel olarak Neolitik Çin'in ritüel uygulamalarını aydınlatabileceğini gösterir (Li et al., 2003). Bazı araştırmacılar bu sembollerin yazının erken dönem biçimlerine işaret ettiğine inanırken diğerleri sembollerin tam anlamları ve yaratıcılarının dili anlaşılmadan Çin yazısıyla olan bağlantının tartışmalı kaldığını öne sürmektedirler. Bu bulgular, yazının Mezopotamya'da ortaya çıktığı yönündeki geleneksel inanca meydan okumakta ve Çince karakterlerin bin yıl boyunca karmaşık, dolaylı bir gelişimini öne sürmektedir.

Böylesine tartışmalar, sembol yazmanın kökenleri konusunda milliyetçi bir çekişmeye dönüşmemeli; aksine insanlığın farklı ve birbirine uzak bağlamlarda gösterme süreçleri, anlamlandırma, yazı ve göstergeler geliştirme becerisine hayranlık uyandırmalıdır (Bod, 2022). Asya'nın gösterge üretiminin kadim köklerini ortaya çıkarmak, soyutlanma veya üstünlük hayallerini beslemekle değil, Asya kültürlerinin karmaşık küresel diller mozağindeki ve göstergeleşme sürecindeki rolünü kabul etmekle ilgilidir. Geniş zaman ve mekânlarla birbirlerinden ayrılmış insanların anlamı inşa etmek için sözcüğün öğeleriyle benzer şekilde meşgul olmaları gerçekten de harikadır. Avrupa'nın kültürel gelişimi üzerindeki doğrudan etkisi nedeniyle tarih boyunca Mezopotamya'nın katkılarını odaklanılmasına rağmen Asya'daki yazının hem tarih öncesi hem de arkeolojik kökenlerini tanımak küresel göstergebilim anlayışımızı genişletir. Uluslararası Asya Göstergebilim Derneği'nin kuruluşu, insanın dil ve anlamlandırma ile olan etkileşiminin zengin, çeşitli tarihlerini ayırmayı değil, bir araya getirmeyi amaçlar ve bizler de bu kolektif çaba içindeki eşsiz katkılarımızı kutlamaya davetliyiz.

Bu karşılaştırma ve karşılaştırmalı uygulama yeni bir şey değildir. Uluslararası Göstergebilim Araştırmaları Dergisi *Semiotica*'nın ilk cildinde, 1969'da yayınlanan ikinci sayısında Julia Kristeva'nın 10-20 Mayıs 1968'de Tartu'da düzenlenen "SSCB'de (Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği) Göstergebilim" konulu sempozyumun yorumlayıcı bir özeti olan makalesi yer alıyordu ve makale içerisinde Kristeva zaten Sovyet göstergebilimini "Batılı" göstergebilimden farklı olarak nitelendiriyordu:

Batı göstergebiliminin özellikle de Fransızların aksine Sovyet göstergebilimi, dilsel bir tanımlamanın bir METİN kavramının ne olduğunu açıklamak için yeterli olmadığına inanır. Metin kavramı dilsel bir kümeye indirgenemez (Gasparov, s. 61). Metnin temel birimi "cümleyi de içeren bir birim olarak dil sisteminde bulunan cümle üstü bir birim" (aynı eserde.) olacaktır. Metnin dil İÇERİSİNDE hareket ettiği ancak ona indirgenemediği anlayışı Lotman ve Pjatigorskij tarafından "Metin ve İşlev" eserinde geliştirilmiştir. (Kristeva, 1969; benim çevirim)

Aynı yıl, yani 1969'da *Semiotica*'nın üçüncü sayısında "Afrika Göstergebilimi"ne ayrılmış üç makalelik bir bölümü vardır (ss. 243-281). Buna ek olarak, bir yıl sonra, Coğrafyanın göstergebilimi üzerine açıkça Asya materyallerine atıfta bulunan bir makale, daha sonraları Latin Amerika'ya yoğunlaşmış Kolombiya ile Venezuela arasında yaşayan yerli halkların "kültürel soykırımını" *La paix blanche* eserinde (1970) ilk kınayan, Fransız etnograf Robert Jaulin tarafından 2. cildin 3. sayısında 1970 senesinde yayınlanmıştır.

Asyalı bir göstergebilimcinin “Asya işaretleri” üzerine ilk makalesi Japon bilim insanı Yoshihiko Ikegami tarafından yazılmış ve *Semiotica*’da yayımlanmıştır. İlginç bir şekilde, erken Asya göstergebiliminin uluslararası erişimini yansıtan, 1971’de derginin 4. cildinin 4. sayısında yayınlanan “A Stratificational Analysis of the Hand Gestures in Indian Classical Dancing” isimli makalenin odak noktası Japonya’dan ziyade Hindistan’dır. 6 Şubat 1934’te Kyoto, Japonya’da doğan Yoshiko Ikegami; göstergebilim, anlambilim ve şiir alanında uzmanlaşmış seçkin bir dilbilimcidir. Ikegami, Tokyo Üniversitesi’nden mezun olduktan sonra çalışmalarını Yale Üniversitesinde sürdürmüş ve burada Dilbilim alanında doktora derecesi almıştır. Emekli olduktan sonra Tokyo Üniversitesi’nde emekli profesör olarak görev yapmış ve daha sonra Showa Kadın Üniversitesi’ne özel profesör olarak atanmıştır. Ikegami’nin öne gelen eserleri arasında Anlambilim: Anlamsal Yapının Analizi ve Tanımı (Daishukan Shoten, 1975) [『意味論 意味構造の分析と記述』 (大修館書店、1975年)], Göstergebilime Davet (Iwanami Shinsho, 1984) [『記号論への招待』 (岩波新書、1984年)] gibi dilbilim ve göstergebilim üzerine birçok eseri yer almaktadır.

Japonya, bir konu olarak *Semiotica* dergisinin 17. cildinin 1. sayısında, Fred C. C. Peng, Tomoko Hongo ve Masako Nakawaki tarafından yazılan “Nonverbal Expressions of Rituals in Japanese” adlı makalesi ile geri dönecektir. Bu makale muhtemelen Asyalı ve Asyalı olmayan akademisyenlerin iş birliğiyle, Asya göstergebilimi üzerine yazılan ilk makale niteliğini taşımaktadır.

Kore, *Semiotica*’ya ilk kez 16. cilt, 2. sayıda (1976), Kore doğumlu bilim adamı Ty Pak’ın, “Semantics and Communication: 3rd Colloquium of the Institute for Communications Research and Phonetics” isimli Bonn Sempozyumu’ndaki (17-19 Şubat, 1972) çalışmaları incelediği eseri ile girmiştir. 1938’de Kore’de Tae-Yong Pak olarak dünyaya gelen Ty Pak, Japonya’nın sömürge yönetimi, Kore’nin 1945’te kurtuluşu, bölünmesi ve Kore Savaşı gibi önemli tarihi olayları görmüştür. 1961 yılında Seul Ulusal Üniversitesinden hukuk diplomasını aldıktan sonra muhabir olarak çalışmış ve 1965’te Amerika Birleşik Devletleri’ne taşınmıştır. 1969’da İngilizce üzerine Doktora derecesi kazanan Pak, 1987’ye kadar Hawaii Üniversitesi’nde ders vermiştir. Ayrıca, *Semiotica*’da dillerdeki paradoksun mantıksal bir açıklaması olan “Dilin Rasyonallitesi” eserini (28. cilt, 1-2. sayı, 1979) yayınlamıştır.

Semiotica ayrıca, Elena Semena-Pankratov tarafından derginin 27. cildi, 1-3. sayısında (1979) yazılan “A Semiotic Approach to the Polysemy of the Symbol nāga in Indian Mythology” eseri; Mathieu Casalis tarafından 24. cilt, 3-4. sayıda 1979 yılında da yazılan “Semiology and Semiotics of Haiku” eseri (aynı yazar tarafından, “The Semiotics of Gesturalities in Japanese Archery”, 43. cilt, 3-4. sayı, (1983) ve “The Semiotics of the Visible in Japanese Rock Gardens”, 44. cilt, 3-4. sayı (1983)); Boris Oguibenine tarafından 47. cilt, 1-4. sayıda yayınlanan “Identity and Substitution in Vedic Sacrificial Ritual: Essay on a Case of Figurative Disguisement of the Formal Scheme” (“Masking and its Limits” III. özel bölüm) gibi Asyalı olmayan yazarların Asya meseleleri üzerine olan makalelerini de yayınlamıştır.

Göstergebilimin başlangıcından bu yana alandaki yayınlarda Çin’e ve kültürlerine sıklıkla atıfta bulunulmuştur. Örneğin Meyer Shapiro’nun “On Some Problems in the Semiotics of Visual Art: Field and Vehicle in Image-Signs” (1. cilt, 3. sayı, 1969) çalışması Çin ve Japon resim ve kaligrafisine çeşitli referanslar içerir. Ancak *Semiotica*’da doğrudan Çin üzerine yazılan ilk eser “Toward a Semiotic Reading of Poetry: A Chinese Example” (49. cilt, 1-2. sayı, 1984) adındadır ve Kaliforniya Üniversitesinden karşılaştırmalı edebiyat alanında doktorasını alıp Tayvan’daki Budist Tzu Chi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümünde profesör olan Tim-hung Ku’ya aittir.

Alıntı yapılan biyografilerin (Japonya’dan Yoshihiko Hikegami, Kore’den Ty Pak, ve Çin’den Tim-hung Ku) birçoğundan da anlaşılacağı üzere Asya göstergebilimi, Avrupa ve Amerika Birleşik Devletleri’ne giden Asyalı gezginler tarafından çalışılmıştır. Diğer Asya ülkeleri *Semiotica*’nın sayfalarına daha sonra katılmışlardır. Türkiye konusuna derginin başlarından beri değiniliyor olsa da Türk göstergebilimcilerin Türkiye konusundaki katkıları Binnur Erdağı Doğuer’in “Purification of Medical Terms in Turkish: A Study on the Significance of Mother Tongue for Language and Thought” (172. sayı, 2008) çalışması ile başlayarak 2000’li yıllarda sıklaşmıştır.

Daha önce bahsedilen Ikegami’nin Hint klasik dansı üzerine öncü makalesinin yanı sıra, dilbilimsel ve göstergebilimsel düşüncenin beşiği olarak Hindistan, Piatigorsky ve Zilberman’ın 1976’da yazdığı bir makalenin konusu olmuştur (17. cilt, 3. sayı). İyi bilindiği üzere Alexander Piatigorsky önde gelen bir Sovyet muhalifi, filozof ve Hint felsefesi ve kültürü bilginiydi. Buna ek olarak, birçok dili akıcı bir şekilde konuşabilmesi nedeniyle göstergebilime önemli katkılarda bulunmuş ve felsefe, kültür ve Budist düşüncesi üzerine kapsamlı yazılar yazmıştır. Piatigorsky, SSCB’de baskıyla karşı karşıya kaldığı için Birleşik Krallık’a göç etmiş ve burada Londra Üniversitesi Doğu ve Afrika Çalışmaları Okulu’na katılmıştır. Alanlar arası

çalışmaları akademik makalelerden, bilimsel kitaplara ve felsefi romanlara uzanmış ve Rusya'nın en büyük filozoflarından biri olarak tanınmıştır. Onun ve onun gibi, Rusya ve eski Sovyetler Birliği'ndeki diğer göstergebilimcilerin biyografisi, bu ülkenin her zaman Avrupa ile Asya arasında akademik ve kültürel bir köprü görevi gördüğünün bir kanıtıdır.

Japonya, Kore ve Çin örneğinde olduğu gibi Hindistan hakkında yazan ilk Asyalı yazar da küresel bir gezgindir; 1939'da Sri Lanka'da doğan Asya sineması ve iletişim teorisi üzerine tanınmış bir akademisyen ve yazar olan Wimal Dissanayake, 1982 yılında "The Phenomenology of Verbal Communication: A Classical Indian View" (41. Cilt, 1-4. Sayı) adlı eseri kaleme almıştır. Peradeniya Üniversitesi, Pennsylvania Üniversitesi ve Cambridge Üniversitesinde eğitim gören Dissanayake, Asya perspektifini savunarak Batı iletişim kuramlarını eleştirmiştir. Sri Lanka sineması, popüler Hint sineması üzerine dikkate değer çalışmaları ve saygın yayınevleri tarafından yayınlanan çeşitli bilimsel kitapları ile edebiyat ve sinema çalışmalarına önemli katkılarda bulunmuştur.

Doğrudan Kore üzerine, *Semiotica*'da yayınlanan ilk makale Hyosup Song'un "Three Korean Literati Paintings of an Orchid in the Deconstructive Process" (208, 2016) adlı eseridir; fakat, Kore'de göstergebilim tarihine ilişkin bir çalışma daha sonra Naiyu Zhang (Soochow Üniversitesi, Suzhou, Çin'den Çinli bir araştırmacı) tarafından 246. sayıda (2022) yayınlanmıştır. *Semiotica*'da ve başka yerlerde yerel Asya göstergebilimi gelişim tarihleri üzerine yayınlanmış diğer çalışmalar gibi bu çalışma, bu süreçteki çok önemli adımların genç yerel akademisyenlerin yurtdışına seyahat etmesi, yabancı bilim insanlarının Asya ülkelerine ziyaretleri ve göstergebilimsel klasiklerin yerel dillere çevirisi (örneğin, ASIA'nın şu anki Başkanı Prof. Sung Do KIM, göstergebilimin çoğu dalının ve klasiklerinin Kore'ye tanıtılmasında etkili olmuştur) ile atıldığını göstermiştir. Bu ilk aşamayı daha sonra, dilbilim, edebiyat çalışmaları veya antropoloji gibi daha geleneksel alanlardan araştırmacıların göstergebilime daha çok ilgi gösterdiği ikinci bir aşama izler. Üçüncü, olgunlaşma aşamasında ise kendilerini göstergebilime adanmış kişilerin faaliyetleri ve çalışmaları tarafından şekillenip beslenen yeni bir göstergebilimci nesli yetişir. Bu üç aşama, aktarım, asimilasyon ve yaratılış aşaması olarak adlandırılabilir. Göstergebilimsel öğretilerden etkilenen birçok Asya ülkesinin artık yaratılış aşamasının sonunda olduğuna ve aslında dördüncü aşamaya geçmekte olduğuna ve bu aşamada da Asya'ya özgü kültürlerden ve anlayışlardan ilham alan kavram ve fikirler aracılığıyla göstergebilimin gelişimini küresel olarak etkileyeceğine neredeyse şüphe yoktur. Bu aşamaya Avrupalı olmayan göstergebilim alanındaki birçok yazar tarafından zaten ulaşılmıştır (örneğin Arjantinli Eliseo Verón, Tomá Maldonado ve Luis Jorge Prieto'nun Avrupa'daki etkisini düşünün).

Bu nedenle, Uluslararası Asya Göstergebilim Derneğinin hem genç akademisyenleri hem de başarılı araştırmacıları Asya'ya ve Asya'dan diğer kıtalara seyahatlerinde; küresel eserlerin Asya dillerine çevrilmesinde ve aynı zamanda Asya göstergebilim çalışmalarının Avrupa dillerine çevrilmesinde ve her şeyden önce seçkin bir tanışma ve fikir alışverişi fırsatı olan kongre ve seminerlerin düzenlenmesinde destekleyerek, değişimlerdeki kaliteli çabaları çoğaltmaya devam etmesi ümit edilmektedir.

Son olarak, *TAMGA-Türkiye Göstergebilim Araştırmaları Dergisi*'ne ilk ASIA konferansındaki bildirimleri özel bir sayı olarak yayınladıkları için derin teşekkürlerimizi sunarız.

Konuk Editörler

Prof. Dr. Massimo LEONE, Turin Üniversitesi, İtalya

Doç. Dr. Yunhee LEE, Hankuk Yabancı Diller Üniversitesi, Güney Kore

Referanslar

Bod, R. (2022). *World of patterns: A global history of knowledge*. Johns Hopkins University Press. DOI: 10.1353/book.98273.

Kristeva, J. (Ed). (1969). La sémiologie comme science des ideologies, 196-204. In La semiologie en URSS - Colloque de Tartu, 10-20 mai, 1968, *Semiotica*, 1(1), 196-221. DOI: <https://doi.org/10.1515/semi.1969.1.2.196>.

Li, X., Harbottle, G., Zhang, J. & Wang, C. (2003). The earliest writing? Sign use in the seventh millennium BC at Jiahu, Henan Province, China. *Antiquity*, 77(295), 31-44. DOI: <https://doi.org/10.1017/S0003598X00061329>.

- Liszka, J. J. (2023). "Peirce's semiotics as a framework for interdisciplinary research". In A. Biglari (Ed.), *Open Semiotics* Vol. 1. Paris: L' Harmattan. (ss. 105-114).
- Peirce, C. S. (1931). *Collected papers of Charles Sanders Peirce*. Vol. 1. C. Hartshorne & P. Weiss (Eds.). Harvard University Press.

From the Editor,

Preface to the special issue: Asian imagination towards transdisciplinary semiotics²

1. Context of the collection and semiotic perspectives

The special issue has originated from the first conference of the Asian Semiotics International Association (ASIA), which was held in Korea on October 14 and 15, 2022. ASIA was initiated and founded by Professor KIM Sung Do, Vice President of the International Association for Semiotic Studies (IASS) and Professor of Linguistics Department and Founder and Committee Member of the Interdisciplinary Program for Visual Culture Studies in Korea University. Professor Kim, Founding President of ASIA, held the first ASIA conference together with other founding members from Korea, Japan, China, India, Vietnam, Iran, Türkiye, Russia, Bulgaria, France, Italy, and Spain. To celebrate the founding of ASIA, a symposium was also held online via ZOOM on November 27, 2021. The theme was *A New Imaginary of Asia: Towards an Identity for Asian Semiotics*, which was associated with the theme of the first ASIA conference in 2022, *A Transdisciplinary Imagination of Asian Cultural Studies: Rooting Asian Semiotics*.

There were discussions on an identity for Asian semiotics at the symposium: what are the characteristics of Asian semiotics and how do we define it? These vital questions in the course of the foundation of ASIA have emerged as the idea of Asian cultural studies from a transdisciplinary perspective. We think that this idea is aligned with championing transdisciplinary semiotic inquiry by challenging contemporary semiotics as silos. With the action of signs, we cross boundaries of disciplines between science and humanities and of cultures between East and West by way of ‘design thinking’, which means a semiotic process of abductive inference.

C. S. Peirce said, “Semiotics would be a basic science in the sense that since all knowledge is an inference from signs, then the study of signs is basic to every discipline that employs or studies signs” (CP 1.191). Professor James Liszka rightly pointed out that semiotic inquiry was by nature interdisciplinary as in biosemiotics and cognitive semiotics and he added a comment that transdisciplinarity was more integrated than interdisciplinarity so as to reach common ground to establish a framework for analyzing a cultural phenomenon (Liszka, 2023). In the same vein, we need both theory and practice; thus, general semiotics is a prerequisite for transdisciplinarity, which we can recognize in narrative, figurative, communicative, and linguistic domains. In other words, the prelinguistic and the linguistic ground for semiotic inquiry on cultural phenomena are necessary for general rhetoric. Two cultures, science and humanities, and those of East and West can be investigated from the transdisciplinary perspective, which is grounded on interdisciplinary research. In this regard, transdisciplinarity is based on the general semiotics of the inferential processes of abduction, deduction, and induction.

ASIA intends to study signs and practices through transdisciplinary imagination by abductive inference between two different cultures of East and West and those of science and humanities. With this idea of transdisciplinarity crossing boundaries between disciplines and between cultures, our fellow semioticians’ contributions have made this special issue an invaluable and memorable outcome following the foundation of ASIA. Practicing transdisciplinarity within one culture and also with the other cultures, let us hear their voices directly in their own words.

2. Does an Asian semiotics exist?

An answer to the question posed in the title of this segment cannot be straightforwardly provided. In an era marked by a critical examination of post-colonial legacies, it is undeniable that geographies and topographies

² The first segment was authored by Assoc. Prof. Dr. Yunhee Lee, the second one by Prof. Dr. Massimo Leone.

are deeply rooted in a history of power and domination. The act of naming regions of the world, initiating a tradition, is far from neutral. It reflects centuries, if not millennia, of imbalance in economic, scientific, and military power, leading to an asymmetry between those who define the names of the world and those who are defined by them. “Asia” is no exception; its historical boundaries, geographic limits, definitions, and characterizations are the result of recurring dynamics of conquest and assimilation, shaping the patterned understanding of this vast expanse of lands, societies, and cultures that Greeks have designated thus.

The term “Asia” traces its origins back to the Ancient Greek word “Ἀσία”, first used by Herodotus around 440 BCE, initially to describe Anatolia or the Persian Empire, distinguishing it from Greece and Egypt. Initially, it referred specifically to the east bank of the Aegean Sea, an area known as *Assuwa* to the Hittites. Over time, the Greeks expanded the use of “Asia” to encompass all of what is today known as Anatolia (the Asian part of modern-day Türkiye). The Romans further extended the term to include the Lydian region in northwestern Türkiye as the province of Asia. Gradually, the name came to represent a much larger area than originally intended, leading to the Anatolian Peninsula being termed “Asia Minor” or “Lesser Asia”. The etymology of “Asia” is uncertain, but it may derive from the Aegean root “Asis”, meaning “muddy and silty”, referencing the eastern Aegean shores, or from the Semitic root “Asu”, signifying “rising” or “light” and related to the sunrise, hence “Eastern Land”. The connection between the Greek name Asia and the Hittite “*Assuwa*” suggests a shared etymological origin. In Greek mythology, Asia is also the name of a deity, embodying the continent’s mythological significance.

However, a mere glance at the papers presented at the first congress of the Asian Semiotics International Association, or the articles derived from it and compiled in this collection, reveals the astonishing variety of languages, cultures, sensibilities, and aspirations among the participants and authors. What does a Turkish semiotician share with a Korean one? And what do Russian and Vietnamese scholars have in common, among the many countries represented at the event? Anyone with even a modest experience of traveling through each of these countries knows well that they are all replete with their own vast internal diversities and even contradictions. Türkiye, for instance, a nation that inherits the legacy of an empire, is a geographic entity teeming with internal diversities and contradictions.

Attempting to precisely define “Asia” is as futile as trying to conclusively define Europe. Millennia of exchanges and shared history have forged numerous connections between the two continents, leading to countless intermixtures. The Silk Road is perhaps the most renowned physical, commercial, and cultural conduit between the continents, serving as a monumental channel for the exchange of goods and ideas from east to west and vice versa for centuries. The Silk Road, however, represents merely the tip of the iceberg: the entire Eurasian continent has acted as a vast Silk Road for millennia, through which signs, texts, discourses, and objects have either gradually diffused among civilizations or have surged over them like a powerful waterfall, varying in intensity across different historical periods. In Lotman’s terms, the boundary between Asia and Europe has always been permeable, serving as a significant mechanism for selection, translation, and adaptation. Signs originating in Europe could travel to Asia’s farthest eastern coast, altered by the various contexts of reception and interpretation, but their journey was seldom one-way; they would often return westward to Europe, transformed by the translations they underwent, carrying with them a semiotic surplus.

This dynamic interchange of cultural and artistic sensibilities is a hallmark of Eurasian art history, especially evident in the realm of painting, where the complexities of the semiosphere are deeply engaged. The genre of portraiture, emblematic of the European embrace of individuality during the modern era — originating as an intellectual pursuit among Renaissance thinkers, artists, and subsequently becoming a focal point for conflict, debate, and religious contention in Europe — experienced a profound transformation with its introduction to China by Jesuit artists in the 18th century. Adapted to align with Chinese aesthetic values — where emphasis on the landscape surpassed that of the human face for contemplation, reflection, and artistic expression — the Far East Asian approach to portraiture integrated semiotic elements of the landscape, transforming it into a medium for cosmological inquiry, akin to the tradition of Daoist-inspired Chinese landscape painting.

Yet, the movement of aesthetic transition and adaptation was not unidirectional. The arrival of Japanese manga in Europe from the late 19th century on marked another significant cross-cultural artistic exchange. These manga introduced a distinctive method of transforming landscapes into visual representations, adhering to a traditional Japanese approach to converting the semiotics of the world into visual art. This novel sensibility from the East found a receptive audience among European artists who were at the forefront of the Impressionist movement, eager to challenge the conventional European approaches to depicting forms, colors, light, and landscapes. This reciprocal exchange underscores the dynamic and interconnected nature of Eurasian artistic traditions, illustrating how cultures on both continents have continually influenced and reshaped each other’s

artistic expressions and aesthetic sensibilities.

The exchange of cultural signs between the West and East has been both continuous and erratic, reflecting the boundless nature of humanity. This dynamic suggests that the only viable way to meaningfully delineate such a vast cultural entity as “Asia” is through its interactions with Europe and other continents. These interactions have not always been straightforwardly oppositional but have instead embodied a complex and multifaceted spectrum of relationships. These relationships span from mimetic desire and identification, where cultures mirror and aspire towards each other, to conflict and even warfare. This nuanced interplay highlights the depth of interconnectedness between Asia and its global counterparts, underscoring the impossibility of isolating any cultural macro-unit from the web of global influences that shape its identity and evolution.

Defining “Asian semiotics” is indeed a complex endeavor, and limiting its definition to semiotics as studied or conducted by individuals academically or scientifically active in Asia would be both restrictive and misleading. Such a narrow view overlooks the contributions of many individuals outside this description who generate semiotic thought and texts. For example, scholars active in departments of Asian studies, religious studies, or anthropology at academic institutions worldwide, including those outside Asia’s geographical boundaries, significantly contribute to the field.

Moreover, labeling all semioticians in Asia as “Asian only” is misleading because many of them have studied in Europe or the United States, engaged with Western semiotic classics, and absorbed theories, methodologies, curiosities, and insights typical of other continents. The intercontinental academic and intellectual exchanges have enriched their perspectives, making their work not merely “Asian” in a restrictive sense but part of a global semiotic discourse. Thus, any attempt to define “Asian semiotics” must acknowledge the fluidity of cultural and intellectual boundaries and the cross-pollination of ideas that transcend geographical and cultural divides.

Identifying the essence or “*Geist*” of Asian semiotics without succumbing to reductive or misleading definitions is indeed a complex challenge. Asian semiotics cannot be simply defined by the geographic or academic position of its practitioners, as this would overlook the rich, cross-cultural influences and the diverse intellectual backgrounds that contribute to its discourse. The pursuit here is to discern a unique turn of semiosis, a distinctive approach to the production and interpretation of signs that is characteristic of Asia, along with a specific way of developing a metalanguage to discuss this semiosis. This endeavor acknowledges the inherent difficulties of generalization yet seeks to capture the nuanced impressions a Western semiotician might gather when engaging with Asian cultures and semioticians. Despite the diversity across regions such as Türkiye, China, India, and Japan, there exists a kind of “family resemblance” among the semiotic practices and philosophies in Asia. This resemblance, however, cannot be fully understood without considering the broader, albeit imprecise, framework of postcolonial dynamics.

The term “postcolonial” is complex, given that not all Asian contexts experienced colonialism in the same way, and some were themselves centers of colonial enterprises. Yet, the “post-colonial flavor” in Asian semiotics often emerges from a unique historical context where semiotic thought did not primarily evolve from linguistic or philosophical traditions, as seen in Europe or the USA, but rather from different intellectual soil.

Indeed, the comparison with Latin American semiotics offers a valuable lens through which to view and understand the nuances of Asian semiotics. Both regions, despite their geographical and cultural differences, share a commonality in how their semiotic practices and theories are deeply interwoven with their respective socio-historical contexts. In Latin America, semiotics has evolved significantly within the realms of social sciences and social activism, engaging directly with the continent’s struggles against historical injustices. This engagement has not only shaped the thematic focus of Latin American semiotics but also its theoretical orientations and methodologies, making it a vibrant field of study that resonates with the lived experiences and societal challenges of the region.

Similarly, Asian semiotics emerges from a rich tapestry of cultural, historical, and intellectual traditions unique to the continent. It is not merely a reflection of Western semiotic thought, but a distinctive field shaped by Asia’s own cultural heritage, historical experiences, and intellectual inquiries. Asian semioticians navigate a complex landscape of signs and meanings, drawing on local traditions and the dynamic processes of cultural exchange, adaptation, and resistance. This engagement results in a semiotic practice that is both deeply rooted in and reflective of Asia’s diverse cultures and histories.

Capturing the essence or “*Geist*” of Asian semiotics, therefore, requires an appreciation of these unique semiotic turns and the ways in which Asian scholars construct their discussions about signs and meanings. It

involves acknowledging the profound impact of Asia's cultural diversity, historical depth, and intellectual vibrancy on its semiotic practices. Recognizing the distinctive paths of Asian semiotics not only enriches our understanding of semiotic theory and practice globally but also highlights the importance of viewing semiotics through the lens of cultural specificity and historical context. This approach allows for a more nuanced and comprehensive appreciation of the ways in which semiotic systems operate within and across different societies, reflecting the interconnected and diverse nature of human cultures.

If Latin America has effectively found a way to define the originality of its semiotic theories, methodologies, practices, and discourses by intertwining with the social sciences and engaging socially, the same path has not been taken by Asian semiotics, given its distinct historical and cultural contexts. Rather, Asia engages with its long, rich, and complex history to make semiotics its own and demonstrate its unique approach to the discipline of signs. This investigation, increasingly pursued by semioticians in Asia, reveals that semiotics has roots in Asian thought just as it does in Greek epistemology.

Just to give a much-debated example, the discovery of symbols carved into tortoise shells from over 8,000 years ago at Jiahu in Henan Province, China, suggests they may represent the oldest known words, potentially illuminating Neolithic China's ritualistic practices (Li et al., 2003). While some researchers believe these symbols indicate early forms of writing, others argue the connection to Chinese writing remains speculative without understanding the symbols' exact meanings and the language of their creators. These findings challenge the conventional belief that writing originated in Mesopotamia, suggesting a complex, indirect development of Chinese characters over millennia, despite skepticism regarding direct continuity over such a long period.

The essence of the debate should not devolve into a nationalistic contest over the origins of writing symbols. Instead, this dialogue ought to inspire admiration for humanity's ability to develop semiosis, signification, writing, and signs across diverse and distant contexts (Bod, 2022). Unearthing the ancient roots of Asian sign-making is not about fostering dreams of isolation or supremacy but about acknowledging Asian cultures' role in the intricate global mosaic of languages and semiosis. It is indeed marvelous how humans, separated by vast expanses of time and space, similarly engaged with the elements of the word to construct meaning. Recognizing both the prehistoric and archaeological roots of writing in Asia enhances our appreciation of global semiotics, despite the historical focus on Mesopotamian contributions due to its direct influence on European cultural development. The establishment of the Asian Semiotics International Association aims not to segregate but to weave together the rich, varied histories of human engagement with language and signification, inviting us to celebrate our unique contributions within this collective endeavor.

This comparative and contrastive exercise is not new. In the first volume of *Semiotica*, the Journal of the International Association for Semiotic Studies, the second issue, published in 1969, already contained an article by Julia Kristeva that was an interpretive summary of the symposium on "Semiotics in the URSS", held in Tartu, 10-20 May 1968; in the article, Kristeva would already characterize Soviet semiotics as different from the "western" one, insofar as:

Contrary to Western semiotics, particularly French, Soviet semiotics believes that a linguistic description is not sufficient to elucidate what a TEXT is. The concept of text cannot be reduced to a linguistic set (Gasparov, p. 61). The text would have as its basic unit a "supra-sentential unit that really exists in the linguistic system as a unit including the sentence" (*ibid.*). The conception of the text as moving THROUGH language, but not reducible to it, is insistently developed by Lotman and Pjatigorskij in "Text and function". (Kristeva, 1969; trans. mine)

In the same year, in 1969, issue number three of *Semiotica* would contain a section of three articles devoted to "Semiotics in Africa" (pp. 243-281), and the next year, in 1970, an article on the semiotics of geomancy explicitly referring to Asian materials was published in volume 2, issue 3 by the French ethnologist Robert Jaulin, who then went on to concentrate on Latin America and first denounced the "ethnocide" of indigenous populations living between Colombia and Venezuela in his *La paix blanche* (1970).

The inaugural article in *Semiotica* by an Asian semiotician on 'Asian signs' was authored by Japanese scholar Yoshihiko Ikegami. Interestingly, reflecting the international reach of early Asian semiotics, the focus was on India rather than Japan: "A Stratificational Analysis of the Hand Gestures in Indian Classical Dancing", published in 1971, in volume 4, issue 4 of the journal. Yoshihiko Ikegami, born on February 6, 1934, in Kyoto, Japan, is a distinguished linguist specializing in semiotics, semantics, and poetics. After graduating from the University of Tokyo, Ikegami furthered his studies at Yale University, where he earned a PhD in Linguistics. He served as a professor at the University of Tokyo, where he became an emeritus professor upon retirement,

and later joined Showa Women's University as a special appointee professor. Ikegami's notable works include *Semantics: Analysis and Description of Semantic Structure* (Daishukan Shoten, 1975) [『意味論 意味構造の分析と記述』 (大修館書店、1975年)], *Invitation to Semiotics* (Iwanami Shinsho, 1984) [『記号論への招待』 (岩波新書、1984年), and many other works on linguistics and semiotics.

Japan returned as a topic in the pages of *Semiotica* in 1976, in the article “Nonverbal Expressions of Rituals in Japanese Sumo”, published in volume 17, issue 1 by Fred C. C. Peng together with Tomoko Hongo and Masako Nakawaki. It was probably the first article on Asian semiotics authored in cooperation by Asian and non-Asian scholars.

Korea first entered *Semiotica* in volume 16, issue 2 (1976), where Korean-born scholar Ty Pak reviewed the proceedings of the 1972 Bonn Symposium on “Semantics and Communication: 3rd Colloquium of the Institute for Communications Research and Phonetics” (February, 17th-19th, 1972). Born Tae-Yong Pak in Korea in 1938, Ty Pak lived through significant historical events including Japanese colonial rule, Korea's liberation in 1945, its division, and the Korean War. After receiving his law degree in 1961 from Seoul National University, he worked as a reporter and later moved to the United States in 1965. Earning a Ph.D. in English in 1969, Pak taught at the University of Hawai'i until 1987. In *Semiotica*, he also published “Rationality of Language” (volume 28, issue 1-2, 1979), a logical account of paradox in languages.

But *Semiotica* also published articles on Asian issues by non-Asian authors, such as the article “A Semiotic Approach to the Polysemy of the Symbol *nāga* in Indian Mythology”, authored by Elena Semena-Pankratov in volume 27, issues 1-3 of the journal (1979) or the article “Semiology and Semiotics of Haiku”, published by Mathieu Casalis in volume 24, issue 3-4 (1979) (by the same author, “The Semiotics of Gesturality in Japanese Archery”, vol. 43, issues 3-4 (1983); and “The Semiotics of the Visible in Japanese Rock Gardens”, vol. 44, issue 3-4 (1983)), as well as “Identity and Substitution in Vedic Sacrificial Ritual: Essay on a Case of Figurative Disguisement of the Formal Scheme”, an influential paper that Boris Oguibene published in vol. 47, issues 1-4 (special section III on “Masking and its Limits”).

References to China and its cultures pepper publications in semiotics since the very beginning of the discipline; Meyer Shapiro's “On Some Problems in the Semiotics of Visual Art: Field and Vehicle in Image-Signs” (1969, vol. 1, issue 3), for instance, contains several references to Chinese and Japanese painting and calligraphy. Yet the first article explicitly about China published in *Semiotica* is “Toward a Semiotic Reading of Poetry: A Chinese Example”, published in vol. 49, issues 1-2 (1984) by Tim-hung Ku, a professor in the Department of English Language and Literature at the Buddhist Tzu Chi University in Taiwan, who received his Ph.D. in comparative literature from University of California, San Diego.

As it is clear from many of the cited biographies (Yoshihiko Ikegami in Japan, Ty Pak in Korea, and Tim-hung Ku in China), Asian semiotics has been made by Asian travelers to Europe and United States. Other Asian countries enter the pages of *Semiotica* later: Turkish content is mentioned in the journal since its beginning, yet contributions by Turkish scholars on Turkish matters become more frequent in the 2000s, starting from Binnur Erdağı Doğuer's article “Purification of Medical Terms in Turkish: A Study on the Significance of Mother Tongue for Language and Thought” (issue 172, 2008).

Besides the already quoted pioneering article by Ikegami on Indian classical dancing, India as a cradle of linguistic and semiotic thought is already the object of a 1976 article by Piatigorsky and Zilberman (vol. 17, issue 3); as is well known, Alexander Piatigorsky was a prominent Soviet dissident, philosopher, and scholar of Indian philosophy and culture. Fluent in multiple languages, he made significant contributions to semiotics and wrote extensively on philosophy, culture, and Buddhist thought. After facing surveillance and repression in the USSR, Piatigorsky emigrated to the UK, where he joined the School of Oriental and African Studies at the University of London. His interdisciplinary work spanned academic articles, scholarly books, and philosophical novels, earning him recognition as one of Russia's greatest philosophers. His biography, as well as that of other semioticians from Russia and the former Soviet Union, is a testament to the importance that this country has always played as an academic and cultural bridge between Europe and Asia.

As in the case of Japan, Korea, and China, the first Asian author to write about India was also a global traveler: Wimal Dissanayake published in 1982, vol. 41, issues 1-4 of the journal an article on “The Phenomenology of Verbal Communication: A Classical Indian View”. Wimal Dissanayake, born in 1939 in Sri Lanka, is a renowned scholar and writer on Asian cinema and communication theory. Educated at the University of Peradeniya, the University of Pennsylvania, and the University of Cambridge, Dissanayake has critiqued Western communication theories, advocating for an Asian perspective. He has contributed significantly to

literature and cinema studies, with notable works on Sri Lankan cinema, Indian popular cinema, and various scholarly books published by prestigious presses.

As regards Korea, the first article published in *Semiotica* on explicitly Korean matters is Hyosup Song's "Three Korean Literati Paintings of an Orchid in the Deconstructive Process" (208, in 2016), but a survey of the history of semiotics in Korea was then published by Naiyu Zhang (a Chinese scholar from Soochow University, Suzhou, China) in issue 246, appeared in 2022. This survey, like other surveys that have been published in *Semiotica* and elsewhere on local Asian histories of semiotic development, show that a very important step in this process is represented by the traveling abroad of young local scholars, the visits of foreign scholars to Asian countries, and the translation of semiotic classics into local languages (the current President of ASIA, for instance, Prof. KIM Sung Do, was instrumental in introducing most branches and classics of semiotics into Korea); this initial phase is then followed by a second phase, in which scholars of more traditional disciplines, such as linguistics, literary study, or anthropology, develop an interest for semiotics, until an actual new generation of proper semioticians is shaped and nurtured by the activities and works of people who devote themselves primarily to semiotics. It is the third, mature stage. These three phases can be denominated the stage of transposition, the stage of assimilation, and the stage of creation. It can be said with confidence that many of the Asian countries that have been touched by semiotic teachings are now in a flourishing stage of creativity and creation, and are actually transitioning to a fourth phase, in which they will, in turn, influence the development of the discipline globally, through concepts and ideas that were primarily inspired by Asian cultures and sensibilities. This stage has already been reached by several authors in non-European semiotics (think about the influence of the Argentinians Eliseo Verón, Tomás Maldonado, and Luis Jorge Prieto in Europe, for instance).

It is to be hoped, therefore, that the Asian Semiotics International Association continues to multiply quality efforts in exchanges, supporting both young scholars and accomplished researchers in their travel to and from Asia towards other continents; in translations of relevant works from the global editorial scene into Asian language, but also in the translation of Asian semiotic studies into European languages; and, above all, in congresses and seminars as a privileged occasion for encounter and exchange.

We would like to express our special thanks to the *TAMGA-Turkish Journal of Semiotic Studies* for publishing the first ASIA conference papers as a special issue.

Guest Editors

Prof. Dr. Massimo LEONE, University of Turin, Italy

Assoc. Prof. Dr. Yunhee LEE, Hankuk University of Foreign Studies, South Korea

References

- Bod, R. (2022). *World of patterns: A global history of knowledge*. Johns Hopkins University Press. DOI: 10.1353/book.98273.
- Kristeva, J. (Ed). (1969). La sémiologie comme science des ideologies, 196-204. In La semiologie en URSS - Colloque de Tartu, 10-20 mai, 1968, *Semiotica*, 1(1), 196-221. DOI: <https://doi.org/10.1515/semi.1969.1.2.196>.
- Li, X., Harbottle, G., Zhang, J. & Wang, C. (2003). The earliest writing? Sign use in the seventh millennium BC at Jiahu, Henan Province, China. *Antiquity*, 77(295), 31-44. DOI: <https://doi.org/10.1017/S0003598X00061329>.
- Liszka, J. J. (2023). "Peirce's semiotics as a framework for interdisciplinary research". In A. Biglari (Ed.), *Open Semiotics* Vol. 1. Paris: L' Harmattan. (pp. 105-114).
- Peirce, C. S. (1931). *Collected papers of Charles Sanders Peirce*. Vol. 1. C. Hartshorne & P. Weiss (Eds.). Harvard University Press.

Le mot de l'éditeur,

Préface au numéro spécial : Asian imagination vers une sémiotique transdisciplinaire.

1

1. Contexte de la collection et perspectives sémiotiques

Ce numéro spécial est issu de la première conférence de l'Asian Semiotics International Association (ASIA), qui s'est tenue en Corée les 14 et 15 octobre 2022. ASIA a été initiée et fondée par le professeur KIM Sung Do, vice-président de l'Association internationale pour Études sémiotiques (IASS) et professeur du département de linguistique et fondateur et membre du comité du programme interdisciplinaire d'études sur la culture visuelle de l'Université de Corée. Le professeur Kim, président fondateur d'ASIA, a organisé la première conférence ASIA avec d'autres membres fondateurs de Corée, du Japon, de Chine, d'Inde, du Vietnam, d'Iran, de Turquie, de Russie, de Bulgarie, de France, d'Italie et d'Espagne. Pour célébrer la fondation d'ASIA, un symposium a également eu lieu en ligne via ZOOM le 27 novembre 2021. Le thème était Un nouvel imaginaire de l'Asie : vers une identité pour la sémiotique asiatique, associé au thème de la première conférence ASIA en 2022. , Une imagination transdisciplinaire des études culturelles asiatiques : enraciner la sémiotique asiatique.

Lors du colloque, des discussions ont eu lieu sur une identité pour la sémiotique asiatique : quelles sont les caractéristiques de la sémiotique asiatique et comment la définissons-nous ? Ces questions vitales au cours de la fondation d'ASIA ont émergé comme l'idée des études culturelles asiatiques dans une perspective transdisciplinaire. Nous pensons que cette idée s'inscrit dans la défense de la recherche sémiotique transdisciplinaire en remettant en question la sémiotique contemporaine en tant que silos. Avec l'action des signes, nous franchissons les frontières des disciplines entre sciences et sciences humaines et des cultures entre l'Orient et l'Occident au moyen du « design thinking », c'est-à-dire un processus sémiotique d'inférence abductive.

C. S. Peirce a déclaré : « La sémiotique serait une science fondamentale dans le sens où, puisque toute connaissance est une inférence à partir de signes, alors l'étude des signes est fondamentale pour toute discipline qui emploie ou étudie les signes » (CP 1.191). Le professeur James Liszka a souligné à juste titre que la recherche sémiotique était par nature interdisciplinaire comme en biosémiotique et en sémiotique cognitive et il a ajouté un commentaire selon lequel la transdisciplinarité était plus intégrée que l'interdisciplinarité afin de parvenir à un terrain d'entente pour établir un cadre d'analyse d'un phénomène culturel (Liszka, 2023). Dans le même ordre d'idées, nous avons besoin à la fois de théorie et de pratique ; ainsi, la sémiotique générale est un préalable à la transdisciplinarité, que l'on retrouve dans les domaines narratif, figuratif, communicatif et linguistique. En d'autres termes, les fondements prélinguistiques et linguistiques de l'enquête sémiotique sur les phénomènes culturels sont nécessaires à la rhétorique générale. Deux cultures, la science et les sciences humaines, ainsi que celles de l'Est et de l'Ouest, peuvent être étudiées dans une perspective transdisciplinaire, fondée sur une recherche interdisciplinaire. À cet égard, la transdisciplinarité se fonde sur la sémiotique générale des processus d'inférence que sont l'abduction, la déduction et l'induction.

ASIA entend étudier les signes et les pratiques à travers l'imaginaire transdisciplinaire par inférence abductive entre deux cultures différentes d'Orient et d'Occident et celles des sciences et des sciences humaines. Avec cette idée de transdisciplinarité traversant les frontières entre disciplines et entre cultures, les contributions de nos confrères sémioticiens ont fait de ce numéro spécial un résultat inestimable et mémorable après la fondation

¹ Le premier segment a été rédigé par le professeur associé Yunhee Lee, le second par le professeur Massimo Leone.

d'ASIA. En pratiquant la transdisciplinarité au sein d'une culture mais aussi avec les autres cultures, entendons leurs voix directement dans leurs propres mots.

2. Existe-t-il une sémiotique asiatique ?

Il n'est pas possible de répondre directement à la question posée dans le titre de ce segment. À une époque marquée par un examen critique des héritages postcoloniaux, il est indéniable que les géographies et les topographies sont profondément enracinées dans une histoire de pouvoir et de domination. Le fait de nommer des régions du monde, d'initier une tradition, est loin d'être neutre. Cela reflète des siècles, voire des millénaires, de déséquilibre du pouvoir économique, scientifique et militaire, conduisant à une asymétrie entre ceux qui définissent les noms du monde et ceux qui sont définis par eux. « L'Asie » ne fait pas exception ; ses frontières historiques, ses limites géographiques, ses définitions et ses caractérisations sont le résultat de dynamiques récurrentes de conquête et d'assimilation, façonnant la compréhension structurée de cette vaste étendue de terres, de sociétés et de cultures que les Grecs ont ainsi désignées.

Le terme « Asie » trouve ses origines dans le mot grec ancien « Ἀσία », utilisé pour la première fois par Hérodote vers 440 avant notre ère, initialement pour décrire l'Anatolie ou l'Empire perse, le distinguant de la Grèce et de l'Égypte. Initialement, il faisait spécifiquement référence à la rive est de la mer Égée, une zone connue sous le nom d'Assuwa par les Hittites. Au fil du temps, les Grecs ont élargi l'utilisation du terme « Asie » pour englober l'ensemble de ce qui est aujourd'hui connu sous le nom d'Anatolie (la partie asiatique de la Turquie actuelle). Les Romains ont encore étendu le terme pour inclure la région lydienne au nord-ouest de la Turquie en tant que province d'Asie. Peu à peu, le nom en est venu à représenter une zone beaucoup plus vaste que ce qui était initialement prévu, ce qui a conduit la péninsule anatolienne à être appelée « Asie Mineure » ou « Petite Asie ». L'étymologie du mot « Asie » est incertaine, mais il peut dériver de la racine égéenne « Asis », signifiant « boueux et limoneux », faisant référence aux rives orientales de la mer Égée, ou de la racine sémitique « Asu », signifiant « montant » ou « lumière ». » et lié au lever du soleil, d'où « Terre de l'Est ». Le lien entre le nom grec Asia et le hittite « Assuwa » suggère une origine étymologique commune. Dans la mythologie grecque, Asie est aussi le nom d'une divinité, incarnant la signification mythologique du continent.

Cependant, un simple coup d'œil sur les communications présentées au premier congrès de l'Association internationale de sémiotique asiatique, ou sur les articles qui en découlent et compilés dans cette collection, révèle l'étonnante variété de langues, de cultures, de sensibilités et d'aspirations parmi les participants et les auteurs. Qu'est-ce qu'un sémioticien turc a en commun avec un Coréen ? Et qu'ont en commun les universitaires russes et vietnamiens parmi les nombreux pays représentés à l'événement ? Quiconque a même une modeste expérience de voyage dans chacun de ces pays sait bien qu'ils regorgent tous de leurs propres vastes diversités internes et même de leurs contradictions. La Turquie, par exemple, nation qui hérite de l'héritage d'un empire, est une entité géographique regorgeant de diversités et de contradictions internes.

Tenter de définir précisément « l'Asie » est aussi vain que tenter de définir de manière définitive l'Europe. Des millénaires d'échanges et d'histoire commune ont tissé de nombreux liens entre les deux continents, donnant lieu à d'innombrables brassages. La Route de la Soie est peut-être le canal physique, commercial et culturel le plus renommé entre les continents, servant de canal monumental pour l'échange de biens et d'idées d'est en ouest et vice versa pendant des siècles. La Route de la Soie, cependant, ne représente que la pointe de l'iceberg : le continent eurasiatique tout entier agit depuis des millénaires comme une vaste Route de la Soie, à travers laquelle signes, textes, discours et objets se sont soit progressivement diffusés entre les civilisations, soit ont déferlé sur elles comme une cascade puissante, dont l'intensité varie selon les différentes périodes historiques. Selon les termes de Lotman, la frontière entre l'Asie et l'Europe a toujours été perméable, servant de mécanisme important de sélection, de traduction et d'adaptation. Les signes originaires d'Europe pouvaient voyager jusqu'à la côte la plus orientale de l'Asie, modifiés par les différents contextes de réception et d'interprétation, mais leur voyage était rarement à sens unique ; ils retournaient souvent vers l'ouest, en Europe, transformés par les traductions qu'ils subissaient, emportant avec eux un surplus sémiotique.

Cet échange dynamique de sensibilités culturelles et artistiques est une caractéristique de l'histoire de l'art eurasiatique, particulièrement évidente dans le domaine de la peinture, où les complexités de la sémiosphère sont profondément engagées. Le genre du portrait, emblématique de l'adhésion européenne à l'individualité à l'époque moderne – né comme une quête intellectuelle parmi les penseurs et les artistes de la Renaissance, puis devenu un point focal de conflits, de débats et de conflits religieux en Europe – a connu une profonde transformation avec son introduction en Chine par des artistes jésuites au XVIIIe siècle. Adaptée pour s'aligner sur les valeurs esthétiques chinoises – où l'accent mis sur le paysage dépassait celui du visage humain pour la contemplation, la réflexion et l'expression artistique – l'approche asiatique du portrait en Extrême-Orient a

intégré des éléments sémiotiques du paysage, le transformant en un moyen d'enquête cosmologique, semblable à la tradition de la peinture de paysage chinoise d'inspiration taoïste.

Pourtant, le mouvement de transition esthétique et d'adaptation n'a pas été unidirectionnel. L'arrivée du manga japonais en Europe à partir de la fin du XIXe siècle a marqué un autre échange artistique interculturel important. Ces mangas ont introduit une méthode distinctive de transformation des paysages en représentations visuelles, adhérant à une approche japonaise traditionnelle consistant à convertir la sémiotique du monde en art visuel. Cette sensibilité nouvelle venue de l'Est a trouvé un public réceptif parmi les artistes européens qui étaient à l'avant-garde du mouvement impressionniste, désireux de remettre en question les approches européennes conventionnelles en matière de représentation des formes, des couleurs, de la lumière et des paysages. Cet échange réciproque souligne la nature dynamique et interconnectée des traditions artistiques eurasiennes, illustrant comment les cultures des deux continents ont continuellement influencé et remodelé les expressions artistiques et les sensibilités esthétiques de chacun.

L'échange de signes culturels entre l'Occident et l'Orient a été à la fois continu et irrégulier, reflétant la nature illimitée de l'humanité. Cette dynamique suggère que la seule façon viable de délimiter de manière significative une entité culturelle aussi vaste que « l'Asie » passe par ses interactions avec l'Europe et les autres continents. Ces interactions n'ont pas toujours été directement oppositionnelles, mais ont plutôt incarné un spectre complexe et multiforme de relations. Ces relations vont du désir mimétique et de l'identification, où les cultures se reflètent et aspirent les unes aux autres, jusqu'aux conflits et même à la guerre. Cette interaction nuancée met en évidence la profondeur de l'interconnexion entre l'Asie et ses homologues mondiaux, soulignant l'impossibilité d'isoler une macro-unité culturelle du réseau d'influences mondiales qui façonnent son identité et son évolution.

Définir la « sémiotique asiatique » est en effet une entreprise complexe, et limiter sa définition à la sémiotique telle qu'étudiée ou menée par des individus académiquement ou scientifiquement actifs en Asie serait à la fois restrictif et trompeur. Une vision aussi étroite néglige les contributions de nombreuses personnes extérieures à cette description qui génèrent des pensées et des textes sémiotiques. Par exemple, les chercheurs actifs dans les départements d'études asiatiques, d'études religieuses ou d'anthropologie d'institutions universitaires du monde entier, y compris celles situées en dehors des frontières géographiques de l'Asie, contribuent de manière significative à ce domaine.

De plus, qualifier tous les sémioticiens d'Asie de « uniquement asiatiques » est trompeur, car nombre d'entre eux ont étudié en Europe ou aux États-Unis, se sont penchés sur les classiques sémiotiques occidentaux et ont absorbé des théories, des méthodologies, des curiosités et des idées typiques d'autres continents. Les échanges universitaires et intellectuels intercontinentaux ont enrichi leurs perspectives, faisant de leur travail non seulement « asiatique » au sens restrictif du terme, mais s'inscrivant dans un discours sémiotique global. Ainsi, toute tentative de définition de la « sémiotique asiatique » doit reconnaître la fluidité des frontières culturelles et intellectuelles et la pollinisation croisée des idées qui transcendent les divisions géographiques et culturelles.

Identifier l'essence ou le « Geist » de la sémiotique asiatique sans succomber à des définitions réductrices ou trompeuses est en effet un défi complexe. La sémiotique asiatique ne peut pas être simplement définie par la position géographique ou académique de ses praticiens, car cela reviendrait à négliger les riches influences interculturelles et les divers horizons intellectuels qui contribuent à son discours. Il s'agit ici de discerner une tournure unique de la sémiosis, une approche distinctive de la production et de l'interprétation des signes caractéristiques de l'Asie, ainsi qu'une manière spécifique de développer un métalangage pour discuter de cette sémiosis. Cet effort reconnaît les difficultés inhérentes à la généralisation, mais cherche à capturer les impressions nuancées qu'un sémioticien occidental pourrait recueillir lorsqu'il s'engage avec des cultures et des sémioticiens asiatiques. Malgré la diversité dans des régions telles que la Turquie, la Chine, l'Inde et le Japon, il existe une sorte de « ressemblance familiale » entre les pratiques et philosophies sémiotiques en Asie. Cette ressemblance ne peut cependant être pleinement comprise sans considérer le cadre plus large, quoique imprécis, des dynamiques postcoloniales.

Le terme « postcolonial » est complexe, étant donné que tous les contextes asiatiques n'ont pas vécu le colonialisme de la même manière et que certains étaient eux-mêmes des centres d'entreprises coloniales. Pourtant, la « saveur postcoloniale » de la sémiotique asiatique émerge souvent d'un contexte historique unique dans lequel la pensée sémiotique n'a pas évolué principalement à partir de traditions linguistiques ou philosophiques, comme on le voit en Europe ou aux États-Unis, mais plutôt à partir d'un sol intellectuel différent.

En effet, la comparaison avec la sémiotique latino-américaine offre un prisme précieux pour visualiser et comprendre les nuances de la sémiotique asiatique. Les deux régions, malgré leurs différences géographiques et culturelles, partagent un point commun dans la manière dont leurs pratiques et théories sémiotiques sont profondément imbriquées dans leurs contextes socio-historiques respectifs. En Amérique latine, la sémiotique a considérablement évolué dans le domaine des sciences sociales et de l'activisme social, s'engageant directement dans les luttes du continent contre les injustices historiques. Cet engagement a non seulement façonné l'orientation thématique de la sémiotique latino-américaine, mais également ses orientations théoriques et ses méthodologies, ce qui en fait un domaine d'étude dynamique en résonance avec les expériences vécues et les défis sociétaux de la région.

De la même manière, la sémiotique asiatique émerge d'un riche ensemble de traditions culturelles, historiques et intellectuelles propres au continent. Il ne s'agit pas simplement d'un reflet de la pensée sémiotique occidentale, mais d'un domaine distinctif façonné par l'héritage culturel, les expériences historiques et les recherches intellectuelles de l'Asie. Les sémioticiens asiatiques parcourent un paysage complexe de signes et de significations, en s'appuyant sur les traditions locales et les processus dynamiques d'échange culturel, d'adaptation et de résistance. Cet engagement aboutit à une pratique sémiotique à la fois profondément enracinée et reflétant les diverses cultures et histoires de l'Asie.

Capter l'essence ou le « Geist » de la sémiotique asiatique nécessite donc une appréciation de ces tournants sémiotiques uniques et de la manière dont les chercheurs asiatiques construisent leurs discussions sur les signes et les significations. Cela implique de reconnaître l'impact profond de la diversité culturelle, de la profondeur historique et du dynamisme intellectuel de l'Asie sur ses pratiques sémiotiques. Reconnaître les chemins distinctifs de la sémiotique asiatique enrichit non seulement notre compréhension de la théorie et de la pratique sémiotiques à l'échelle mondiale, mais souligne également l'importance de considérer la sémiotique à travers le prisme de la spécificité culturelle et du contexte historique. Cette approche permet une appréciation plus nuancée et plus complète de la manière dont les systèmes sémiotiques fonctionnent au sein et entre différentes sociétés, reflétant la nature interconnectée et diversifiée des cultures humaines.

Si l'Amérique latine a effectivement trouvé le moyen de définir l'originalité de ses théories, méthodologies, pratiques et discours sémiotiques en s'entrelaçant avec les sciences sociales et en s'engageant socialement, la sémiotique asiatique n'a pas emprunté la même voie, compte tenu de ses différents contextes historiques et culturelles. L'Asie s'engage plutôt dans son histoire longue, riche et complexe pour s'approprier la sémiotique et démontrer son approche unique de la discipline des signes. Cette enquête, de plus en plus menée par les sémioticiens en Asie, révèle que la sémiotique a ses racines dans la pensée asiatique tout comme dans l'épistémologie grecque.

Juste pour donner un exemple très controversé, la découverte de symboles gravés dans des carapaces de tortues datant de plus de 8 000 ans à Jiahu dans la province du Henan, en Chine, suggère qu'ils pourraient représenter les mots connus les plus anciens, éclairant potentiellement les pratiques rituelles de la Chine néolithique (Li et al., 2003). Alors que certains chercheurs pensent que ces symboles indiquent les premières formes d'écriture, d'autres affirment que le lien avec l'écriture chinoise reste spéculatif sans comprendre la signification exacte des symboles et la langue de leurs créateurs. Ces résultats remettent en question la croyance conventionnelle selon laquelle l'écriture est originaire de Mésopotamie, suggérant un développement complexe et indirect des caractères chinois au cours des millénaires, malgré le scepticisme quant à la continuité directe sur une si longue période.

L'essence du débat ne devrait pas se transformer en une lutte nationaliste sur les origines des symboles écrits. Au lieu de cela, ce dialogue devrait inspirer l'admiration pour la capacité de l'humanité à développer la sémiosis, la signification, l'écriture et les signes dans des contextes divers et lointains (Bod, 2022). Déterrer les racines anciennes de la création de signes asiatiques ne consiste pas à nourrir des rêves d'isolement ou de suprématie, mais à reconnaître le rôle des cultures asiatiques dans la mosaïque mondiale complexe des langues et des sémiosis. Il est en effet merveilleux de voir comment les humains, séparés par de vastes étendues de temps et d'espace, se sont impliqués de la même manière avec les éléments du mot pour construire du sens. Reconnaître les racines à la fois préhistoriques et archéologiques de l'écriture en Asie améliore notre appréciation de la sémiotique mondiale, malgré l'accent historique mis sur les contributions mésopotamiennes en raison de son influence directe sur le développement culturel européen. La création de l'Association internationale de sémiotique asiatique ne vise pas à séparer mais à tisser ensemble les histoires riches et variées de l'engagement humain avec le langage et la signification, nous invitant à célébrer nos contributions uniques au sein de cet effort collectif.

Cet exercice comparatif et contrastif n'est pas nouveau. Dans le premier volume de *Semiotica*, le Journal de l'Association internationale d'études sémiotiques, le deuxième numéro, publié en 1969, contenait déjà un article de Julia Kristeva qui était un résumé interprétatif du colloque sur « La sémiotique en URSS », organisé à Tartu, 10-20 mai 1968 ; dans l'article, Kristeva caractériserait déjà la sémiotique soviétique comme différente de la sémiotique « occidentale », dans la mesure où :

Contrairement à la sémiotique occidentale, notamment française, la sémiotique soviétique estime qu'une description linguistique ne suffit pas à élucider ce qu'est un TEXTE. Le concept de texte ne peut être réduit à un ensemble linguistique (Gasparov, p. 61). Le texte aurait comme unité de base une « unité supra-phrastique qui existe réellement dans le système linguistique comme unité comprenant la phrase » (ibid.). La conception du texte comme passant à travers le langage, mais non réductible à lui, est développée avec insistance par Lotman et Pjatigorskij dans « Texte et fonction ». (Kristeva, 1969; trans. mine)

La même année, en 1969, le numéro trois de *Semiotica* contiendra une section de trois articles consacrés à la « Sémiotique en Afrique » (pp. 243-281), et l'année suivante, en 1970, un article sur la sémiotique de la géomancie faisant explicitement référence aux matériaux asiatiques a été publié dans le tome 2, numéro 3 de l'ethnologue français Robert Jaulin, qui s'est ensuite concentré sur l'Amérique latine et a dénoncé pour la première fois « l'ethnocide » des populations indigènes vivant entre la Colombie et le Venezuela dans son ouvrage *La paix blanche* (1970).

L'article inaugural dans *Semiotica* rédigé par un sémioticien asiatique sur les « signes asiatiques » a été rédigé par l'érudit japonais Yoshihiko Ikegami. Il est intéressant de noter que, reflétant la portée internationale des premières sémiotiques asiatiques, l'accent a été mis sur l'Inde plutôt que sur le Japon : « A Stratificational Analysis of the Hand Gestures in Indian Classical Dancing », publié en 1971, dans le volume 4, numéro 4 de la revue. Yoshihiko Ikegami, née le 6 février 1934 à Kyoto, au Japon, est une linguiste éminente spécialisée en sémiotique, sémantique et poétique. Après avoir obtenu son diplôme de l'Université de Tokyo, Ikegami a poursuivi ses études à l'Université de Yale, où il a obtenu un doctorat en linguistique. Il a été professeur à l'Université de Tokyo, où il est devenu professeur émérite après sa retraite, puis a rejoint l'Université des femmes Showa en tant que professeur spécial. Les travaux notables d'Ikegami incluent *Sémantique : analyse et description de la structure sémantique* (Daishukan Shoten, 1975) [『意味論 意味構造の分析と記述』 (大修館書店、1975年)], *Invitation à la sémiotique* (Iwanami Shins ho, 1984) [『記号論への招待』 (岩波新書、1984年)], et de nombreux autres ouvrages sur la linguistique et la sémiotique.

Le Japon revient comme sujet dans les pages de *Semiotica* en 1976, dans l'article « Nonverbal Expressions of Rituals in Japanese Sumo », publié dans le volume 17, numéro 1 par Fred C.C. Peng avec Tomoko Hongo et Masako Nakawaki. Il s'agissait probablement du premier article sur la sémiotique asiatique rédigé en coopération par des chercheurs asiatiques et non asiatiques.

La Corée est entrée pour la première fois dans *Semiotica* dans le volume 16, numéro 2 (1976), où le chercheur d'origine coréenne Ty Pak a passé en revue les actes du symposium de Bonn de 1972 sur « Sémantique et communication : 3e colloque de l'Institut de recherche sur les communications et la phonétique » (17 février -19ème 1972). Né Tae-Yong Pak en Corée en 1938, Ty Pak a vécu des événements historiques importants, notamment la domination coloniale japonaise, la libération de la Corée en 1945, sa division et la guerre de Corée. Après avoir obtenu son diplôme en droit en 1961 à l'Université nationale de Séoul, il a travaillé comme journaliste avant de s'installer aux États-Unis en 1965. Il a obtenu un doctorat. Après avoir obtenu son doctorat en anglais en 1969, Pak a enseigné à l'Université d'Hawaï jusqu'en 1987. Dans *Semiotica*, il a également publié « Rationality of Language » (volume 28, numéros 1-2, 1979), un récit logique du paradoxe dans les langues.

Mais *Semiotica* a également publié des articles sur des questions asiatiques rédigés par des auteurs non asiatiques, comme l'article « Une approche sémiotique de la polysémie du symbole nāga dans la mythologie indienne », rédigé par Elena Semena-Pankratov dans le volume 27, numéros 1 à 3 du journal (1979) ou l'article « Semiology and Semiotics of Haiku », publié par Mathieu Casalis dans le volume 24, numéro 3-4 (1979) (du même auteur, « The Semiotics of Gesturalité in Japanese Archery », vol. 43, numéros 3-4 (1983) et « La sémiotique du visible dans les rocailles japonaises », vol. 44, numéro 3-4 (1983)), ainsi que « Identité et substitution dans le rituel sacrificiel védique : essai sur un cas of Figurative Disguisement of the Formal Scheme », un article influent que Boris Oguibenine a publié dans le vol. 47, numéros 1 à 4 (section spéciale III sur « Masking and its Limits »).

Les références à la Chine et à ses cultures émaillent les publications en sémiotique depuis les tout débuts de la discipline ; Par exemple, « Sur certains problèmes de la sémiotique de l'art visuel : champ et véhicule dans les signes-images » de Meyer Shapiro (1969, vol. 1, numéro 3) contient plusieurs références à la peinture et à la calligraphie chinoises et japonaises. Pourtant, le premier article explicitement sur la Chine, publié dans *Semiotica* est « On Some Problems in the Semiotics of Visual Art: Field and Vehicle in Image-Signs », publié dans le vol. 49, numéros 1-2 (1984) par Tim-hung Ku, professeur au Département de langue et littérature anglaises de l'Université bouddhiste Tzu Chi de Taiwan, qui a obtenu son doctorat en littérature comparée de l'Université de Californie à San Diego.

Comme le montrent clairement de nombreuses biographies citées (Yoshihiko Hikegami au Japon, Ty Pak en Corée et Tim-hung Ku en Chine), la sémiotique asiatique a été élaborée par des voyageurs asiatiques en Europe et aux États-Unis. D'autres pays asiatiques entrent plus tard dans les pages de *Semiotica* : le contenu turc est mentionné dans la revue depuis ses débuts, mais les contributions d'universitaires turcs sur les questions turques deviennent plus fréquentes dans les années 2000, à commencer par l'article de Binnur Erdağı Doğuer « Purification des termes médicaux en turc : Une étude sur l'importance de la langue maternelle pour le langage et la pensée » (numéro 172, 2008).

Outre l'article pionnier déjà cité d'Ikegami sur la danse classique indienne, l'Inde en tant que berceau de la pensée linguistique et sémiotique fait déjà l'objet d'un article de 1976 de Piatigorsky et Zilberman (vol. 17, numéro 3) ; comme on le sait, Alexandre Piatigorski était un éminent dissident soviétique, philosophe et spécialiste de la philosophie et de la culture indiennes. Parlant couramment plusieurs langues, il a apporté d'importantes contributions à la sémiotique et a beaucoup écrit sur la philosophie, la culture et la pensée bouddhiste. Après avoir été confronté à la surveillance et à la répression en URSS, Piatigorsky a émigré au Royaume-Uni, où il a rejoint l'École d'études orientales et africaines de l'Université de Londres. Son travail interdisciplinaire comprenait des articles universitaires, des livres scientifiques et des romans philosophiques, ce qui lui a valu d'être reconnu comme l'un des plus grands philosophes russes. Sa biographie, ainsi que celle d'autres sémioticiens de Russie et de l'ex-Union soviétique, témoigne de l'importance que ce pays a toujours joué en tant que pont académique et culturel entre l'Europe et l'Asie.

Comme dans le cas du Japon, de la Corée et de la Chine, le premier auteur asiatique à écrire sur l'Inde était également un voyageur international : Wimal Dissanayake publié en 1982, vol. 41, numéros 1 à 4 de la revue, un article sur « The Phenomenology of Verbal Communication: A Classical Indian View ». Wimal Dissanayake, né en 1939 au Sri Lanka, est un chercheur et écrivain renommé sur le cinéma asiatique et la théorie de la communication. Formé à l'Université de Peradeniya, à l'Université de Pennsylvanie et à l'Université de Cambridge, Dissanayake a critiqué les théories occidentales de la communication, plaidant en faveur d'une perspective asiatique. Il a contribué de manière significative aux études littéraires et cinématographiques, avec des ouvrages notables sur le cinéma srilankais, le cinéma populaire indien et divers ouvrages scientifiques publiés par des presses prestigieuses.

Concernant la Corée, le premier article publié dans *Semiotica* sur des sujets explicitement coréens est « Three Korean Literati Paintings of an Orchid in the Deconstructive Process » de Hyosup Song (208, en 2016), mais une étude de l'histoire de la sémiotique en Corée a ensuite été publiée par Naiyu Zhang (un universitaire chinois de l'Université Soochow, Suzhou, Chine) dans le numéro 246, paru en 2022. Cette enquête, comme d'autres enquêtes publiées dans *Semiotica* et ailleurs sur les histoires locales asiatiques du développement sémiotique, montre qu'un facteur très important Une étape importante de ce processus est représentée par les voyages à l'étranger de jeunes universitaires locaux, les visites d'universitaires étrangers dans les pays asiatiques et la traduction de classiques sémiotiques dans les langues locales (l'actuel président de l'ASIA, par exemple, le professeur KIM Sung Do, a été déterminant dans l'introduction de la plupart des branches et des classiques de la sémiotique en Corée) ; cette phase initiale est ensuite suivie d'une deuxième phase, au cours de laquelle des chercheurs de disciplines plus traditionnelles, telles que la linguistique, les études littéraires ou l'anthropologie, développent un intérêt pour la sémiotique, jusqu'à ce qu'une nouvelle génération de véritables sémioticiens soit façonnée et nourrie par les activités. et les œuvres de personnes qui se consacrent principalement à la sémiotique. C'est la troisième étape, celle de la maturité. Ces trois phases peuvent être dénommées étape de transposition, étape d'assimilation et étape de création. On peut affirmer avec certitude que de nombreux pays asiatiques qui ont été touchés par les enseignements sémiotiques se trouvent désormais dans une phase florissante de créativité et de création et sont en train de passer en fait à une quatrième phase, dans laquelle ils influenceront à leur tour le développement de la discipline à l'échelle mondiale, à travers des concepts et des idées principalement inspirés des cultures et des sensibilités asiatiques. Ce stade a déjà été atteint par plusieurs

auteurs de sémiotique non européenne (pensez par exemple à l'influence des Argentins Eliseo Verón, Tomás Maldonado et Luis Jorge Prieto en Europe).

Il faut donc espérer que l'Association internationale de sémiotique asiatique continuera à multiplier les efforts de qualité dans les échanges, en soutenant à la fois les jeunes universitaires et les chercheurs accomplis dans leurs voyages vers et depuis l'Asie vers d'autres continents ; dans la traduction d'ouvrages pertinents de la scène éditoriale mondiale vers la langue asiatique, mais également dans la traduction d'études sémiotiques asiatiques vers les langues européennes; et surtout dans les congrès et séminaires comme occasion privilégiée de rencontre et d'échange.

Nous tenons à exprimer nos remerciements particuliers au *TAMGA-Journal des recherches sémiotiques de la Turquie* pour la publication des premiers articles de la conférence ASIA dans un numéro spécial.

Éditeurs Invités

Prof. Dr. Massimo LEONE, Université de Turin, Italie

Prof. Associé Yunhee LEE, Université Hankuk des études étrangères, Corée du Sud

References

- Bod, R. (2022). *World of patterns: A global history of knowledge*. Johns Hopkins University Press. DOI: 10.1353/book.98273.
- Kristeva, J. (Ed). (1969). La sémiologie comme science des ideologies, 196-204. In La semiologie en URSS - Colloque de Tartu, 10-20 mai, 1968, *Semiotica*, 1(1), 196-221. DOI: <https://doi.org/10.1515/semi.1969.1.2.196>.
- Li, X., Harbottle, G., Zhang, J. & Wang, C. (2003). The earliest writing? Sign use in the seventh millennium BC at Jiahu, Henan Province, China. *Antiquity*, 77(295), 31-44. DOI: <https://doi.org/10.1017/S0003598X00061329>.
- Liszka, J. J. (2023). "Peirce's semiotics as a framework for interdisciplinary research". In A. Biglari (Ed.), *Open Semiotics* Vol. 1. Paris: L' Harmattan. (pp. 105-114).
- Peirce, C. S. (1931). *Collected papers of Charles Sanders Peirce*. Vol. 1. C. Hartshorne & P. Weiss (Eds.). Harvard University Press.

İçindekiler / Contents / Contenus

Özel sayıya önsöz: “Alanlarötesi göstergebilime doğru Asya imgelemi”
Preface to the special issue “Asian imagination towards transdisciplinary semiotics”
Préface du numéro spécial « Asian imagination vers une sémiotique transdisciplinaire »

Bir Asya göstergebilim girişimi tanıtımı
Introducing an Asian semiotic initiative
Introduction d'une initiative sémiotique asiatique

Ishida HIDEAKA
1-6

Orta düzey dilbilgisi alanlarötesi örnekler dizisi
The transdisciplinary paradigm of the intermedial grammatology
Le paradigme transdisciplinaire de la grammatologie intermédiaire

Sung Do KIM
7-17

Göstergebilimsel bir özgürlük görüşü doğrultusunda anlatım
Narrating towards a semiotic vision of freedom
La narration vers une vision sémiotique de la liberté

Hongbing YU
18-28

Batı ve Doğu'da yüz anlatımlarının göstergebilimi
Semiotics of facial signs in the West and the East
Sémiotique des signes faciaux en Occident et en Orient

Massimo LEONE
29-42

Yer, kültürel benlikler, anlatı: Kültür oluşturma için bir çizenek
Place, cultural selves, narrative: A diagram for culture-making
Lieu, identités culturelles, récit : Un diagramme pour l'élaboration de la culture

Yunhee LEE
43-51

Boteh Jegheh (Paisley): Ulusal kültürel söylemden uluslararası söyleme uzanan bir medya: Kültürün
göstergebilimi
Boteh Jegheh (Paisley): A media from national cultural discourse to international one: Semiotics of culture
Boteh Jegheh (Paisley) : Un média du discours culturel national au discours international : Sémiotique de la
culture

Hamidreza SHAIRI, Fatemeh SEYEDEBRAHIMINEJAD
52-59

Maitreya kimdir: Buda mı, Bodisatva mı, yoksa Zenginlik Tanrısı mı? Çağdaş Vietnam kültüründe karşılaştırmalı resim-heykel bilimi
Who is Maitreya: Buddha, Bodhisattva, or God of Wealth? A comparative iconography in contemporary Vietnamese culture
Qui est Maitreya : Bouddha, Bodhisattva ou Dieu de la richesse ? Iconographie comparée dans la culture vietnamienne contemporaine

Hong Hai DINH
60-72

İlk öğretmen: Göstergelerarası çeviri örneği. Cengiz Aytmatov'un kısa öyküsü Andrey Konçalovski'nin filmi olunca
The first teacher: A case of intersemiotic translation. When Chingiz Aitmatov's short story becomes Andrei Konchalovsky's film
Le premier enseignant : Un cas de traduction intersémiotique. Quand la nouvelle de Chingiz Aitmatov devient le film d'Andrei Konchalovsky

Inna MERKOULOVA, Marina MERKOULOVA
73-84

Özgür sanatlar olarak yeni medya eğitiminin bir yöntemi ve örneği
A method and example of new media education as liberal arts
Une méthode et un exemple d'éducation aux nouveaux médias en tant qu'arts libéraux

Il-Woo PARK
85-90

Kovidizm”den “kovidosa” Kovid ya da kutsal giz...
Covid, or the clandestine sacred: From “covidism” to “covidosis”
Covid, ou le sacré clandestin : Du "covidisme" à la "covidose"

Pascal LARDELLIER
91-96